№ 1 Łuck, dnia 31 stycznia 1928 r. Rok VIII

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WOŁYŃSKIEGO.

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Łuck, Urząd Wojewódzki Wołyński.

Cena numeru pojedyńczego wynosi 50 groszy. Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu kwartalnej prenumeraty. Sejmiki Powiatowe, Urzędy Gminne i Magistraty otrzymywać będą Dziennik Urzędowy w Starostwach, natomiast należytości za prenumeratę wpłacać należy w miejscowej Kasie Skarbowej na dochód budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Dział II § 7). Pokwitowania Kas na wpłacone z powyższego tytułu sumy, należy składać w Starostwie celem przesłania tychże Urzędowi Wojewódzkiemu. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucji. Opłata za wiersz 1 mm. szpalty ogłoszeniowej 50 gr, a za ogłoszenia tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Drobne ogłoszenia 15 gr. za wyraz. Za ogłoszenia o zgubionych dokumentach 3 złote od osoby. Za rejestracje stowarzyszeń 5 złotych. Należytości z powyższego tytułu wpłacać należy również do miejscowych Kas Skarbowych.

Treść:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Zagubione paszporty i dokumenty.

1.

Okólnik

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 3

z dn. 10 stycznia 1928 r. № S.F. 47/28 Okóln. R.

w przedmiocie stosowania przez magistraty miast ustawowo nieuzasadnionych zwolnień od podatków od lokali.

Do Pana Wojewody
(wszystkich z wyjątkiem śląskiego i kieleckiego).

Według danych, jakie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych posiada, niektóre magistraty miast nie wymierzają podatku od lokali, których komorne z r. 1914—jako podstawa wymiaru tego podatku—nie przekracza po przeliczeniu na złote pewnej minimalnej kwoty, oznaczonej w uchwale.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zwraca uwagę na niedopuszczalność takiego postępowania magistratów, gdyż ustawa z dn. 2. VIII. 1926 r. o podatku od lokali (Dz. Ustaw R. P. № 94, poz. 550) nie przewiduje takiego zwolnienia w art. 3, w którym wymienione są lokale, nie podlegające wspomnianemu podatkowi. Magistraty nie mogą zatem ograniczać liczby płatników tego podatku poza przypadkami, ustawowo określonemi, zwłaszcza, że podatek od lokali stanowi źródło dochodu zarówno dla związków komunalnych, jak i dla Skarbu Państwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu prosi pana Wojewodę o powiadomienie o powyższem magistratów miast, położonych na obszarze województwa.

Dyrektor Departamentu (—) *Weissbrod.*

2.

Okólnik

Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 6

z dnia 14 stycznia 1928 r. № A. P. 13373-27-Kary R.

w sprawie wymiaru kar w postępowaniu karno-administracyjnem.

Do Panów Wojewodów
w Białymstoku, Brześciu n-B., Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, Nowogrudku, Warszawie i Wilnie.

Z wpływających do Ministerstwa skarg wynika, że niektóre władze administracyjne I instancji, wymierzając kary za przekroczenia odnośnych przepisów, zwłaszcza za przekroczenia przepisów sanitarnych, nie stosują w postępowaniu karno-administracyjnem ogólnych wskazówek udzielonych w okólniku z dn. 4. 2. 1925 r. № 12 (BP. 1035)

Zważywszy, że wysoki wymiar kar, nie znajdujący częstokroć uzasadnienia ani w stosunkach majątkowych, ani w stopniu winy skazanych, wywołuje tylko masowe skargi i odwołania oraz tamuje normalny bieg postępowania karno-administracyjnego,—zechce Pan Wojewoda wydać odnośnym organom podwładnym stosowne zarządzenia, w myśl ogólnych zasad ustalonych w wspomnianym okólniku, w szczególności zaś zwrócić uwagę na konieczność indywidualnego traktowania każdej sprawy karno-administracyjnej. Masowe i szablonowe nakładanie kar na wszystkich niemal mieszkańców wsi mija się z celem i nie osiąga skutku, tembardziej, iż jak Ministerstwo zauważyło zdarzają się wypadki karania za niewykonanie takich żądań które w miesiącach zimowych nie mogą być wykonane.

Minister (—) *Sławoj - Składkowski.*

3.

Okólnik

Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 7

z dnia 14 stycznia 1928 r. Nr. AP. 12904/27-Broń/R.

W sprawie broni palnej małokalibrowej używanej dla celów sportowych

Do
P. P. Wojewodów (wzystkich) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Rozwijający się sport strzelecki (strzelanie do tarczy), stanowi zjawisko bardzo dodatnie, które zwłaszcza ze względu na wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe młodzieży, wymaga wydatnego poparcia. Do strzelania do tarczy i przysposobienia wojskowego młodzieży, nadaje się przedewszystkiem broń palna małokalibrowa t. zw. flowery, sztucery i karabinki kal. 6 mm lub 22 setne cala angielskiego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca zatem, aby pozwolenia na tego rodzaju broń palną dla celów wyćwiczenia w strzelaniu oraz amunicję do niej wydawane były bez trudności, o ile osoby starające się o nie dają dostateczną rękojmię, że nie użyją broni dla celów niedozwolonych Nieletnim pozwolenia mogą być wydawane tylko za poręczeniem wzgl na odpowiedzialność rodziców lub opiekunów, osoby wojskowe mają prawo do nabycia małokalibrowej broni—analogicznie, jak broni krótkiej.

Wyżej wymieniona broń może być używana w zasadzie tylko do strzelania do tarczy. Używanie jej w innym celu i w inny sposób bez wypełnienia ogólnych warunków, dotyczących używania broni nie jest dopuszczalne. Noszenie broni poza strzelnicą lub poza domem dozwolone jest tylko w futerale i nienabitej. Wyjątek stanowią zwarte oddziały przysp. wojskow. prowadzone przez osoby wojskowe, względnie dowódców, zatwierdzonych przez władze wojskowe. Na wydawanych pozwoleniach na taką broń należy zatem robić stemplem lub czerwonym atramentem następujące zastrzeżenie

„Broni powyższej wolno używać jedynie do strzelania tarczowego. Noszenie broni poza strzelnicą lub obrębem domu lub nie w zwartym oddziale dozwolone jest jedynie w futerale.

Jednocześnie zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) zwrócić uwagę podległych władz i organów na konieczność ścisłego przestrzegania, aby broń tarczowa- małokalibrowa, na którą wydane zostaną wyżej przytoczone pozwolenia nie była używana w sposób niedozwolony

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że broń, o której mowa powyżej nie może być opodatkowana przez powiatowe związki komunalne, względnie gminy miejskie na zasadzie uprawnienia przewidzianego w ust. 3 art. 21 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (D.U R.P. Nr. 94, poz. 747), gdyż broń taka nie stanowi przedmiotu zbytku.

Oczywiście, jeśli kto pragnie używać do polowania broni małokalibrowej typu wymienionego w ustępie pierwszym niniejszego okólnika, winien uzyskać kartę łowiecką i czynić zadość wszystkim przepisom prawa łowieckiego, przyczem winien być również opłacony podatek od tej broni, tak jak od zwykłej broni myśliwskiej.

PP. Wojewodowie (p. Komisarz Rządu) zechcą wydać stosowne zarządzenia, aby odnawianie i wydawanie pozwoleń na r. 1928 odbywało się już w miarę możności zgodnie z postanowieniami niniejszego okólnika, przyczem pożądane jest podanie do wiadomości publicznej, że broń tarczowa nie może być używana do innych celów poza strzelaniem do tarczy bez uczynienia zadość specjalnym warunkom, prawem przepisanym.

Dla orjentacji, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych załącza wykaz typów małokalibrowej broni tarczowej długiej i krótkiej, z nadmienieniem jednak, że wykaz ten nie może być uważany za kompletny, gdyż nowe typy takiej broni pojawiają się na rynku bardzo często, pozatem zaś istnieją inne jeszcze typy, których poszczególne egzemplarze mogą się znajdować w Polsce.

Minister (—) *Sławoj-Składkowski*

WYKAZ

najbardziej znanych typów karabinków (sztucerków) caliber 22 bocznego ognia.

1. Belgijskie	F. N. (Fabrique Nationale de Guerre S. A. Herstal Belgique.
	F. N repetier.
	F. N. automat na naboje short i long rifl.
	La Francotte na naboje besquet i longue portee (6 mm.).
	La Francotte ciężki, wagi 4.100 kg. typowe tarczowy.
	Bayard jednostrzałowy lekki.
	Bayar półautomat.
2. Szwajcarskie	Widmer typy tarczowe.
3. Duńskie	Larsen.
4. Francuskie:	Varnatie } (kurkowe cięższe)
	Galante } (kurkowe cięższe)
	Buffalo Lobel.
5. Angielskie	B.S.A. (Fabr. karabinów Birmingham
	Vickers.
6. Amerykańskie	Savago.
	Remington.
	Springfiold.
	Winchester model 52 z przeziernikiem.
	Winchester mod. 56 z przeziernikiem i bez.
	Winchester mod. 57 z przeziernikiem.
	Winchester zw. Trombon.
	Winchester automat.
7. Niemieckie	Mauser (Oberndorff) lekki } (magazynowe i bez)
	Mauser cięższy } (magazynowe i bez)
	Goce (G. Genschof A. G. Berlin) lekki.
	Goce cięższy mod. 23.
	G ce cięższy mod. 26 z przeziernikiem.
	D. Tesching.
	Simson Suhl.
	Cidi
	Kaba
	Hindenburg Büchse
	Venus-Büchse
	Luna-Büchse
	H.W.Z. t zw. Weihrauch Büchse
	Büchel
	Novot y Suhl
	Walther jednostrzałowy i automat równocześnie.
	Karabinki wyrabiane dawniej w gdańskiej fabr. karabinów.

Broń krótka, pistolety i rewolwery.

Amerykańskie:	Colt pistolet automatyczny (nabój longrifl)
	Colt rewolwer bębenkowy
	Smith Wesson Springfield
Szwajcarskie:	Bü hel
Belgijskie	La Francotte
	Bayard
Niemieckie.	Büchel
	Record (marka)
	oraz wiele typów specjalnie pistoletów tarczowych, wyrabianych przez wielu rusznikarzy niemieckich w S hl, Mella Zehlis etc.

4.

Okólnik

Ministra Spraw Wewnętnych Nr. 9.

z dnia 18 stycznia 1928 r. Nr. OP. 194/4 R. 28.

w sprawie nadawania wakujących stanowisk cywilnych państwowych i samorządowych wysłużonym podoficerom zawodowym.

Do

P.P. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Prezydenta miasta st. Warszawy, P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, P. Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, P. Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach i do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Według art. 99 ustawy z dnia 18.VII. 1924 r. o podstawowych obowiązkach i prawach szeregowych Wojska Polskiego (Dz. Ust. R. P. Nr. 72, poz. 698) podoficerom zawodowym, przeniesionym do rezerwy lub pospolitego ruszenia, o ile przesłużyli na stanowisku podoficerów zawodowych conajmniej lat 12, zapewnia Państwo pierwszeństwo w otrzymaniu odpowiadających ich kwalifikacjom stanowisk cywilno-państwowych samorządowych lub w zakładach i instytucjach subwencjonowanych przez Państwo.

Zasada powyższa została szerzej rozwinięta w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 29.X 1926 r. (Dz. Ust. Nr. 115, poz. 666), które określiło rarazem tryb postępowania, w jakim wakujące stanowiska mają być nadawane wysłużonym podoficerom zawodowym.

W wykonaniu powyższych przepisów zarządzam, po porozumieniu się z p. Ministrem Spraw Wojskowych co następuje:

1) We wszystkich podległych mi władzach i urzędach państwowych wysłużeni podoficerowie zawodowi mają pierwszeństwo w uzyskaniu stanowisk kancelistów i rachmistrzów, zaliczonych do III kategorji służbowej i wykazanych w tabeli stanowisk, ustanowionej rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 26.VI 1926 r. (Dz. Ust. Nr. 64, poz. 631).

Na obszarze Województwa Śląskiego, zgodnie z postanowidniem art. 33 ustawy Konstytucyjnej z dn. 15.VII 1920 r. zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 497), w brzmieniu nadanem ustawą konstytucyjną z dnia 8.III 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 26, poz. 146) pierwszeństwo przy obsadzaniu wolnych stanowisk III kategorji przysługuje tym tylko kandydatom z pośród wysłużonych podoficerów zawodowych, którzy pochodzą ze Śląska.

2) Wszystkie gminy wiejskie i miejskie, powiatowe i wojewódzkie związki komunalne obowiązane są do udzielania wysłużonym podoficerom zawodowym pierwszeństwa w uzyskiwaniu w swoich urzędach, zakładach i przedsiębiorstwach stanowisk, odpowiadających stanowiskom III kategorji w państwowej służbie cywilnej, względnie stanowisk dostępnych dla pracowników z niższem wykształceniem.

3) Celem wykonania tego obowiązku należy, stosownie do postanowienia § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29.X 1926 r. (Dz. Ust. Nr. 115, poz. 666), przedstawiać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Wydziałowi Osobowemu) w ostatnim miesiącu każdego ćwierćrocza, a najdalej **do dnia 10 tegoż miesiąca** (marca, czerwca, września i grudnia) — wykazy wakujących stanowisk, o których mowa w punktach 1 i 2 niniejszego zarządzenia i które w następnem ćwierćroczu rezerwuje się dla wysłużonych podoficerów zawodowych.

Wykazy, dotyczące stanowisk w służbie państwowej, przesyłają Ministerstwu Spraw Wewnętrznych władze powołane do mianowania w dwóch egzemplarzach.. Wykazy te winny być sporządzone na formularzu A., którego wzór załącza się.

Wykazy, obejmujące wakujące stanowiska samorządowe przesyłają władze komunalne, powołane do mianowania, w pierwszych dniach ostatniego miesiąca każdego ćwierćrocza właściwemu Wojewodzie w trzech egzemplarzach na formularzu według wzoru B. Urząd Wojewódzki sporządza na formularzu według wzoru C. sumaryczny spis wszystkich wykazanych na formularzach B. stanowisk samorządowych i przesyła go Ministerstwu Spraw We-

wnętrznych, dołączając po 2 egzemplarze wykazów wzoru B.

Wykazy według wzoru B, dotyczące wakujących stanowisk samorządowych w mieście Warszawie—przedstawia bezpośrednio Ministerstwu Spraw Wewnętrznych Prezydent miasta st. Warszawy.

Władze obowiązane do nadsyłania wykazów winny w razie braku wolnych stanowisk przedstawić w oznaczonych terminach sprawozdania negatywne. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pojedyncze egzemplarze otrzymanych wykazów przesyła, stosownie do § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29.X 1926 r. Ministerstwu Spraw Wojskowych.

4) Zgodnie z cytowanem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29.X 1926 r. kandydatów na wykazane stanowiska kwalifikuje i przedstawia władzom uprawnionym do nadania tych stanowisk „Komisja kwalifikacyjna dla nadawania stanowisk cywilnych wysłużonym podoficerom zawodowym", czynna przy Biurze personalnem Ministerstwa Spraw Wojskowych. Na ręce przewodniczącego tej Komisji winny być przez osoby interesowane przesyłane podania podoficerów o posady.

5) Kandydatami na posady cywilno-państwowe i samorządowe na podstawie art. 99 ustawy z dnia 18.VII 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 72, poz. 698) mogą być:

a) wysłużeni podoficerowie zawodowi, którzy uprzednio, podczas udzielonego sobie urlopu z wojska w myśl art. 88 tej ustawy, odbyli służbę przygotowawczą i złożyli z pomyślnym wynikiem egzamin praktyczny.

b) podoficerowie zawodowi, którzy służby przygotowawczej nie odbyli i zgłaszają się o posadę cywilną z prawem do płatnego urlopu z wojska na przeciąg czasu od 3 do 6 miesięcy w myśl cytowanego art. 88 go.

c) wysłużeni podoficerowie, z którymi stosunek wojskowej służby czynnej został rozwiązany i którym wobec tego prawo do płatnego urlopu dla odbycia praktyki już nie przysługuje.

Kandydatów wymienionych pod a), w razie zakwalifikowania ich przez Komisję kwalifikacyjną, należy przy przyjęciu do cywilnej służby państwowej mianować w XII względnie, o ile stan etatu na to pozwoli, XI stopniu służbowym, zgodnie z art. 17 ustawy o państwowej służbie cywilnej, wymierzając im uposażenie odnośnej grupy w szczeblu „a".

Zakwalifikowanych kandydatów z pośród podoficerów zawodowych, wymienionych pod b) i c), można w cywilnej służbie państwowej tylko dopuszczać do służby przygotowawczej, stosując do nich na ogólnych zasadach przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13.V 1925 r. (Dz. Ust. Nr. 60, poz. 424).

Na podstawie jednak art. 12 ustępu 3-go ustawy o państwowej służbie cywilnej upoważniam podległe mi władze, uprawnione do mianowania, do skracania czasu służby przygotowawczej do 6 miesięcy tym podoficerom zawodowym, którzy w czasie sześciomiesięcznej pratkyki nabędą kwalifikacyj, uzdalniających ich w zupełności do objęcia stanowisk III kategorji.

Co się tyczy posad w służbie samorządowej, to w wypadkach, gdy gmina wiejska lub miejska, albo powiatowy wzgl. wojewódzki związek komunalny stosuje przepisy, analogiczne do obowiązujących w państwowej służbie cywilnej — należy przy przyjęciu podoficera zawodowego do służby samorządowej kierować się analogicznie zasadami, podanemi w ustępach drugim i trzecim niniejszego punktu. W przeciwnym razie stosować do kandydatów z pośród podoficerów zawodowych te same zasady, co i do innych kandydatów, przyjmowanych do służby przez dany związek komunalny, mając jednak na uwadze, że podoficer zawodowy, korzystający z urlopu w myśl art. 88 ustawy z dnia 18.VII 1924 r. pobiera uposażenie z wojska, a przeto w czasie trwania tego urlopu praca jego w gminie czy związku komunalnym nie może być płatną.

Warunki przyjęcia na każde wakujące stanowisko w służbie samorządowej mają być podane w wykazie wzoru B, o którym mowa w ustępie trzeciem i czwartym punktu 3-go.

6) o zakwalfikowaniu kandydatów na poszczególne wakujące stanowiska w służbie państwowej i samorządowej, Komisja kwalfikacyjna zawiadamia bezpośrednio władze powołane do mianowania, przesyłając im równocześnie podania kandydatów. Władze te powinny w przeciągu 14 dni od daty otrzymania zawiadomienia rozstrzygnąć o przyjęciu lub nieprzyjęciu kandydata.

W wypadku przyjęcia zawiadamiają one bezpośrednio kandydata i komisję kwalifikacyjną, przyczem w zawiadomieniu o przyjęciu należy wymienić rodzaj stanowiska, grupę i szczebel uposażenia oraz podać termin, w którym stanowisko musi być objęte.

W wypadku nieprzyjęcia władza zawiadamia o tem komisję kwalifikacyjną zwracając podanie, przyczem komunikuje powody nieprzyjęcia.

7) Gdy na wakujące stanowisko III kategorji (wymienione w punkcie 1 względnie 2 niniejszego zarządzenia) niema narazie odpowiedniego kandydata z pośród podoficerów zawodowych, stanowisko to może władza powołana do mianowania obsadzić czasowo przez osobę cywilną w charakterze pracownika kontraktowego z jednomiesięcznym terminem wymówienia stosunku służbowego; przyczem o ile by w ciągu sześciu miesięcy od chwili zawakowania posady nie znalazł się odpowiedni kandydat z pośród podoficerów zawodowych, stanowisko może być — stosownie do § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 października 1926 r. nadane na stałe osobie cywilnej, która obowiązki z tem stanowiskiem związane pełniła w charakterze pracownika kontraktowego.

8) Powyższe postanowienia mają analogiczne zastosowanie do kandydatów na stanowiska III kategorji z pośród posiadających dostateczne kwalifikacje inwalidów wojennych, którym pierwszeństwo przy obsadzeniu stanowisk w służbie cywilno-państwowej i samorządowej oraz posad w przedsiębiorstwach i zakładach państwowych lub samorządych zostrzegła ustawa z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 32, poz. 195 — art. art. 53 i 54).

9) Nadto Komisja kwalifikacyjna Ministerstwa Spraw Wojskowych jest uprawniona — w razie braku kandydatów na stanowisku III kategorji z pośród inwalidów wojennych lub wysłużonych podoficerów zawodowych — proponować władzom powołanym do mianowania posiadających odpowiednie kwalifikacje kandydatów z pośród b. wojskowych Armji Polskiej.

10) Równocześnie uchyla się postanowienia okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 1927 r. № 87-OP. 358 27 oraz uzupełnienia tegoż okólnika z dnia 26 sierpnia 1927 r. № OP. 982/27 i z dnia 9 września 1927 r. № OP. 885/27.

Minister (—) *Sławoj-Składkowski.*

5.

Okólnik

Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 10.

z dnia 17 stycznia 1928 r. № Sg. 76-I-28.

w sprawie rozbudowy miast.

Do P. P. Wojewodów
(wszystkich z wyjątkiem Woj. Śląskiego).

W związku z ogłoszeniem w Dz. Ust. R. P. Nr. 106, poz. 913 przepisów wykonawczych do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. Ust. R. P. № 42, poz. 372) zarządzam w porozumieniu z Ministrem Robót Publ. co następuje:

Do § 1 wyżej wspomnianego rozporządzenia.

Należy wezwać zarządy gmin do niezwłocznego powołania Komitetów Rozbudowy—zgodnie z zasadami, wymienionemi w § 1 pominionych przepisów wykonawczych. Przyczem zwracam uwagę, że tylko te spółdzielnie mogą przedstawiać kandydatów do Komitetów rozbudowy, które należą do Związków Rewizyjnych, posiadających prawo rewizyj nadane im przez Radę Spółdzielczą.

Władze, wymienione w art. 3 ustęp ostatni rozporządzenia o rozbudowie miast powinny w myśl uprawnień nadanych im w tym ustępie—delegować do poszczególnych Komitetów Rozbudowy swych przedstawicieli.

Do § 2 zdanie końcowe.

Jeżeli Rada Miejska, powierzy Komitetom Rozbudowy sprawy, wymienione w końcowem zdaniu § 2 przepisów wykonawczych do rozporządzenia o rozbudowie miast, to należy zwrócić uwagę na konieczność kontrolowania sposobu odnajmowania (podnajmowania) i użytkowania mieszkań w domach wybuchowych przy pomocy kredytów publicznych, celem przeciwdziałania żądaniu wygórowanych czynszów lub też t. zw. „odstępnego“.

W tym zakresie władze administracyjne powinni odpowiednio współdziałać z zarządami gmin.

Do § 9.

Przed przystąpieniem do rozpartywania podań o kredyty budowlane, Magistrat (Komitet Rozbudowy) powinien uprzednio ustalić w Banku Gospodarstwa Krajowego wysokość kredytów dla danej gminy na cele rozbudowy.

Wnioski Komitetu Rozbudowy do Banku Gospodarstwa Krajowego o przyznanie kredytów budowlanych powinny obejmować przedewszystkiem budujących małe mieszkania.

Z pośród budujących małe mieszkania, w pierwszej kolejności poza wnioskami o kredyty na budowę domów budowanych przez gminę — powinny Komitety Rozbudowy uwzględniać podania instytucyj humanitarno-społecznych i spółdzielni mieszkaniowych.

Do § 10.

W stosunku do spółdzielni mieszkaniowych, ubiegających się o kredyty budowlane, należy stosowas następujące zasady:

W stosunku do spółdzielni mieszkaniowych, ubiegających się o kredyty budowlane, należy stosować następujące zasady: pierwszeństwo kredytu przysługuje spółdzielniom mieszkaniowym, budującym domy zwarte, wielomioszkaniowe. Budowę domów typu zwartego—wielomieszkaniowego w odniesieniu do spółdzielni mieszkaniowych, które przepisują prawo własności poszczególnych mieszkań na swych członków — uważać należy za podstawowy (konieczny) warunek dla zaliczenia tego rodzaju spółdzielni do kategorji spółdzielni „mieszkaniowych“, uprawnionych w myśl art. 18 rozpozządzenia o rozbudowie (Dz. Ust. R. P. Nr. 42, poz. 372) do korzystania z kredytów w najwyższej normie (90% kosztorysu budowy). Ponadto zaliczenie tego rodzaju spółdzielni do kategorji spółdzielni „mieszkaniowych„ uzależnia się od dalszego warunku: zamieszczenia w statucie odnośnych spółdzielni przepisu, zapewniającego władzom spółdzielni prawo kontroii nad odsprzedażą mieszkań przez członków spółdzielni.

Przy niezachowaniu wyżej wymienionych warunków — spółdzielnię mieszkaniową“, przepisującą prawo własności poszczególnych mieszkań na swych członków, należy uważać za spółdzielnię „mieszkaniowo-budowlaną“.

Dla uzyskania poparcia podania o kredyt przez Komitet Rozbudowy, wszystkie spółdzielnie muszą przedstawić protokół z ostatniej rewizji, dokonanej przez związek rewizyjny, posiadający uprawnienie Rady Spółdzielczej do wykonywania rewizji.

Rewizje powinny być dokonywane w okresie conajmniej rocznym.

Jeżeli spółdzielnia, ubiegająca się o kredyty budowlane, nie należy do związku posiadającego uprawnienia rewizyjne, to zapotrzebowanie tego rodzaju spółdzielni, przy podziale kredytów, należy traktować identycznie z zapotrzebowaniem „innych osób fizycznych i prawnych“ (art. 18 rozporządzenia o rozbudowie miast (Dz. Ust. R. P. № 42, poz. 372)

Do § 14.

Magistraty (Komitety Rozbudowy) powinny w całej pełni wykorzystywać przewidziane w końcowym ustępie § 14 omawianego rozporządzenia wykonawczego uprawnienia do czuwania nad należytem zużyciem kredytów budowlanych i w tym celu zorganizować w odpowiedni sposób kontrolę.

Do § 15.

Uprawnienie Magistratów, (Komitetów Rozbudowy) dotyczące wyrażania zgody na zmianę planu budowy—już po przyznaniu przez Bank Gospodarstwa Krajowego kredytów — może być przez Magistraty wykorzystywane jedynie z zachowaniem zasad, zawartych w art. 18 rozporządzenia Prezydenta o rozbudowie miast oraz uwagą do § 10 rozporządzenia wykonawczego wyszczególnionych w niniejszym okólniku.

Treść niniejszego okólnika należy niezwłocznie podać do wiadomości zarządom gmin miejskich, z tem, że wszystkie wnioski Komitetów Rozbudowy o kredyty, nie wysłane do Banku Gospodarstwa Krajowego, powinny być ponownie rozpatrzone w płaszczyźnie przepisów wykonawczych do rozporządzenia Prezydenta R. P. o rozbudowie miast oraz wytycznych, podanych w niniejszym okólniku.

Pan Wojewoda zechce stale czuwać — w myśl uprawnień przewidzianych w art. 2 ust. 4 rozporządzenia o rozbudowie miast nad działalnością Magistratów (Komitetów Rozbudowy) w zakresie rozbudowy, oraz w odstępach kwartalnych nadsyłać do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych sprawozdanie o przebiegu prac Komitetów Rozbudowy w miastach ponad 50.000 mieszkańców.

Nadmieniam, że swrawy nieobjete niniejszym okólnikiem będą dodatkowo przez Ministerstwo traktowane.

Minister (—) *Sławoj-Składkowski.*

6.

Okólnik

Ministra Spraw Wewnętrznych № 13.

z dnia 19 stycznia 1928 r. № Sg. 4888 27.

w sprawie wypłaty należnych robotnikom zarobków od przedsiębiorców, prowadzących roboty na rzecz instytucji komunalnych.

Do Pana Wojewody
(wszystkich z wyjątkiem Poleskiego).

Przedsiębiorcy wykonywujący roboty na rzecz związków komunalnych nie zawsze wywiązują się w terminie ze swych zobowiązań i bardzo często powtarzają się fakty zalegania z wypłatą zarobków robotniczych ze strony wspomnianych przedsiębiorców.

Podobne wypadki budzą słuszne niezadowolenie wśród ludności robotniczej, wtrącanej w głód i nędzę przez nieuczciwych lub lekkomyślnych przedsiębiorców, co w swej konsekwencji wywołać może skutki zgoła dla Państwa niepożądane.

Ze względu na powyższe zechce Pan Wojewoda wydać zarządzenie do wszystkich Wydziałów Powiatowych i Magistratów miast wydzielonych na obszarze podległego Mu Województwa, zalecające im ażeby w umowach zawieranych z przedsiębiorcami na wykonywanie robót na rzecz związków komunalnych obowiązkowo wprowadzana była następująca klauzula:

„O ile w czasie trwania budowy robotnicy zgłoszą pretensje z racji niewypłacania im przez przedsiębiorcę należącego zarobku—związek komunalny . . . . (wymienić) zawezwie pisemnie przedsiębiorcę do uskutecznienia tej wypłaty w terminie 3-dniowym. Jeżeli pomimo wezwania przedsiębiorca wypłaty nie uskuteczni, związek komunalny . . . . . . (wymienić) opłaci robotników bezpośrednio na rachunek i w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy. Wypłacona robotnikom kwota będzie potrącona z najbliższego rachunku lub też z braku tego ostatniego z kaucji. Kaucja zmniejszona z wyżej podanych powodów lub też z jakichkolwiek innych przyczyn powinna być przez przedsiębiorcę lub dostawcę uzupełniona do umownej wysokości w przeciągu dni 8 miu po wezwaniu. W razie przeciwnym umowa może być rozwiązana z winy przedsiębiorcy (dostawcy) z zastosowaniem wszelkich następstw z niedotrzymania umowy wynikających".

Jednocześnie zarządzi Pan Wojewoda, by wspomniane związki komunalne nadsyłały Urzędowi Wojewódzkiemu wykazy firm, które nie wywiązały się z przyjętych zobowiązań w stosunku do robotników w celu odpowiedniego zwrócenia na nie uwagi właściwych władz państwowych i komunalnych oraz zużytkowania tej informacji przez wspomniane władze przy sposobności ubiegania się przez wymienionych przedsiębiorców o powierzenie im robót.

Minister (—) *Sławoj-Składkowski.*

7.

Pismo Ministra Robót Publicznych

z dnia 10 stycznia 1928 r. L. dz. VII — 11-od-28.

w sprawie usterek w referatach odbudowy.

Ministerstwo Robót Publicznych. Departament Budowlany. Nasza L. dz. VIII—11-Od-28. Warszawa dnia 10 stycznia 1928 r. Do Urzędu Wojewódzkiego w Łucku. W dzienniku Ustaw R. P. Nr. 111, poz. 946 z 30 listopada roku 1927 ogłoszonem zostało rozporządzenie Nr. 4 Min. Robót Publicznych i Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości w sprawie wykonania ustawy z dnia 6. V. 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków zniszczonych przez wojnę. Z zarządzenia powyższego wynika, że pożyczki udzielane na odbudowę na zasadzie ustawy z dnia 6.V 1924 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 492) będą wypłacane tylko w dwu ratach.

Natomiast w Monitorze Polskim z dn. 6.XII 1927 r. № 279, poz. 764 ogłoszonem zostało zarządzenie Min. Skarbu w porozumieniu z Min. Robót Publicznych w przedmiocie zmiany par. 9 regulaminu dla Państwowego Banku Rolnego w tym kierunku, że pożyczkobiorcy, zaciągający pożyczki nie przekraczające kwoty 1.500 zł. zwolnieni są od obowiązku dokonania wpisu hipotecznego.

Pożyczkobiocy, zaciągający pożyczkę na odbudowę, którzy posiadają hipotekę uregulowaną wolnsą przeto od obowiązku dokonania wpisów hipotecznych, o ile zaciągają pożyczkę do wysokości 1.500 zł.

Ministerstwo Robót Publicznych zwraca uwagę na powyższe zarządzenie, mające na celu przyspieszenie i ułatwienie akcji odbudowy.

Równocześnie Ministerstwo Robót Publicznych zauważa na podstawie dokonanych lustracji odbudowy w Urzędach Wojewódzkich i Starostwach następujące usterki:

1) Brak ewidencji w Starostwach odnośnie do kredytów otwartych w Państw. Banku Rolnym powoduje zupełną dezorjentację co do kredytów otwartych, uruchomionych, wypłaconych, zarezerwowanych na następne raty oraz będących do dyspozycji.

Ministerstwo Robót Publicznych poleca bezzwłocznie uregulować w porozumieniu z Państw. Bankiem Rolnym tak w Urzędach Wojewódzkich, jakoteż w powiatach ewidencję kredytów otwartych w Państw. Banku Rolnym od r. 1924, w szczególności co do wypłaconych, zarezerwowanych na wypłatę rat następnych oraz pozostałych w dyspozycji funduszów tak, by w każdej chwili stan powyższych kredytów był wiadomy.

2) Skrypty dłużne, przekazywane Państw. Bankowi Rolnemu są b. często nieformalnie zestawione co powoduje przewlekłą korespondencję celem uzupełnienia—a w następstwie ogromne opóźnienie wypłaty przyznanej pożyczki. Ministerstwo Robót Publicznych zwraca uwagę na ścisłe przestrzeganie przepisów zawartych w regulaminie dla Państw. Banku Rolnego, ogłoszonego w Monitorze Polskim z dn. 30.IX 1924 r. Nr. 224, poz. 687.

3) Między datą powzięcia uchwały. przyznającej pożyczkę, a datą przekazania Państw. Bankowi Rolnemu odnośnych dokumentów upływa b. często kilka miesięcy. Ministerstwo Robót Publicznych zwraca uwagę na powyższą niewłaściwość i poleca powziąść taką ilość uchwał, by odnośne dokumenty w ciągu miesiąca były w komplecie przesłane Państw. Bankowi Rolnemu do wypłaty.

O ile opóźnienie nastąpiłoby z winy poszkodowanego, należy pożyczkę powyższą przyznać innemu poszkodowanemu.

4) Wysokość pożyczki przyznanej na odbudowę jest b. różna i waha się od 100 — 500 zł. na odbudowę domu. Ministerstwo Robót Publicznych

poleca pożyczek udzielać tylko tym poszkodowanym, którzy nie mają domów. Po zaspokojeniu w powiecie tych poszkodowanych można udzielać pożyczek na odbudowę budynków gospodarczych.

Wysokość pożycki na odbudowę domu — winna być w granicach kosztów budowy przy uwzględnieniu pracy poszkodowanego przy budowie i winna wynosić zależnie od stosunków lokalnych od 1000 — 1500 zł., zaś wyjątkowo powyżej 1500 zł. nie wyżej jak do 3000 zł, a to w wypadku stwierdzenia wyjątkowej potrzeby (sieroty małoletnie, inwalidzi lub wdowy).

5) Ilość drzewa przyznanego na odbudowę waha się od 120 m. 3 do 4 m. 3. Ministerstwo Robót Publicznych zauważa, że w powiatach lesistych ilość drzewa na odbudowę domu nie powinna być większa jak 50 m.^{3}, w innych powiatach nie wyżej 30 m.^{3}.

Na budynki gospodarcze wydatek drzewa winien mieć miejsce w granicach zaspokojenia potrzeb. złączonych z odbudową domów mieszkalnych, Urzędy Wojewódzkie, które otrzymały reskrypt Min. Robót Publicznych z dn. 23.IV 1927 r. L. VIII — 855-Od winny bezwłocznie podjąć akcję budowy domów z materjałów zastępczych, tak, by z nastaniem odpowiedniej pory wyszkolić majstrów, którzyby w sezonie budowlanym mogli poszkodowanym p budować odpowiednie budynki, oraz, by ludność na wstępie sezonu budowlanego zaznajomiła się z tego rodzaju budowlami.

6) Podania poszkodowanych winny być badane na miejscu przez referentów odbudowy, przyczem Ministerstwo Robót Publicznych zauważa, że używanie do powyższych celów posterunków policji przedłuża akcję odbudowy.

Referenci odbudowy winni przy badaniach stanu odbudowy uwzględniać całe wioski. Również przed wypłatą drugich rat referenci odbudowy winni stwierdzić celowość użycia wypłaconej pożyczki.

7) Urzędy Wojewódzkie winny dołożyć starań, by skrypty dłużne, przekazane Państw. Bankowi Rolnemu były załatwiane w ciągu jednego tygodnia. Z tego względu należy skrypty dłużne wraz z odnośnymi dokumentami przesyłać do Banku partjami.

Minister
(—) *inż. Moraczewski.*

8.

Okólnik

Wojewody Wołyńskiego Nr. 1

z dnia 11 stycznia 1928 r. Nr. R.P. IV-15705

w sprawie przekroczeń jazdy i rejestracji samochodów i pojazdów

Do

wszystkich Starostw W-wa Wołyńskiego.

Polecam podać do wiadomości właścicieli samochodów prywatnych, zarobkowych, szoferów i osób zajmujących się sprzedażą samochodów, że rozporządzenie Min. Rob. Publ. i Min. Spr. Wewnętrznych z dn. 6.7.1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (D. U. R. P. Nr. 65/22 p. 587) przewiduje w § 45 karanie winnych przekroczenia przepisów powyższego rozporządzenia w myśl postanowień Ustawy z dnia 7.10.21 r. (D.U.R.P. Nr. 89 p. 656),

Powyższy artykuł dotyczy nie tylko przekroczeń jazdy i rejestracyjnych—lecz w równej mierze i przekroczeń terminów prolongaty pozwoleń szoferskich, pozwoleń na prawo kursowania pojazdów, które ustawowo prolongowane być muszą na r. b. dn. 1.4., a również obowiązków meldowania o zmianie miejsca zamieszkania szofera, miejsca postoju samochodu, o zmianie właściciela, tudzież o wycofaniu pojazdu z ruchu, na co Urząd Wojewódzki O.D.R.P. zwraca uwagę zainteresowanych z wezwaniem do ścisłego przestrzegania ustawowych terminów.

w/z Wojewoda
(—) *K. Dziewałtowski-Gintowt*

9.

Okòlnik

Wojewody Wołyńskiego № 2.

z dnia 18 stycznia 1928 r. № 661 Adm.

w sprawie wydawania duplikatów zagubionych dowodów osobistych.

Do

wszystkich Panów Starostów W twa Wołyńskiego.

Według dotychczasowego trybu postępowania w myśl tut. pisma z dn. 22 listopada 1923 r. № 9934 Pr. Panowie Starostowie wydają duplikaty dowodów osobistych tylko tym osobom, które przedłożą zaświadczenie Urzędu Wojewódzkiego, że ich zagubione dowody osobiste zostały unieważnione przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym. Ponieważ otrzymywanie z Urzędu Wojewódzkiego omawianych zaświadczeń związane jest dla poszczególnych osób z poważnymi trudnościami, gdyż zainteresowane osoby najczęściej osobiście zgłaszają się po otrzymanie tych zaświadczeń, oraz biorąc pod uwagę, że przyczyny, które wywołały wydanie wyżej wymienionego zarządzenia z dn. 22 listopada 1923 r. jeżeli nie zupełnie, to w znacznej mierze obecnie nie mają miejsca, a zatem utrudnienia przy wydawaniu dublikatów winny być złagodzone. Zechcą przeto Panowie Starostowie wydawać duplikaty dowodów osobistych bez żądania od stron zaświadczeń Urzędu Wojewódzkiego o unieważnieniu zagubionego dowodu przez ogłoszenie w Dzienniku Urzedowym. Odtąd jako dowód unieważnienia zagubionego dowodu będzie służył sam fakt umieszczenia odnośnego ogłoszenia w Dzienniku Urzedowym, co łatwo sprawdzić wobec regularnego otrzymywania przez Starostwa tego wydawnictwa.

Co do terminu wydawania duplikatów dowodów osobistych, to jednak nadal należy utrzymać sześciomiesięczny termin począwszy od dnia unieważnienia. Wyjątki w tym względzie mogą być stosowane bardzo oględnie i za uprzednią zgodą Urzędu Wojewódzkiego.

Wojewoda
w-z (—) *Dziewałtowski-Gintowt*
Wice Wojewoda

10.

Rozporządzenie

Wojewody Wołyńskiego

dotyczące używania, ochrony i utrzymania dróg publicznych i ruchu na drogach publicznych.

Na zasadzie art. 5 Ustawy z dnia 7.X.1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr 89/21 poz 656) o przepisach porządkowych na drogach

publicznych i rozporządzenia M. R. P. i M. S. W. z dnia 26.VI. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, p. 611), podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania poniżej umieszczone przepisy, dotyczące ruchu, ochrony i utrzymania dróg publicznych.

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Pojęcie drogi publicznej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obejmuje nie tylko samą jezdnię, lecz całą szerokość gruntu, zajętego przez drogę, oraz budowle i urządzenia do niej należące, łącznie z pasami przydrożnemi, bądź stanowiącemi przynależność drogi, bądź to pozostawionemi przez właścicieli przydrożnych gruntów wolnemi od uprawy—w myśl art. 11 powołanej ustawy z dnia 7-go października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

§ 2. Drogi publiczne przeznaczone są dla ruchu pieszego, jeżdżenia i pędzenia zwierząt.

Ruchu na drogach publicznych nie wolno tamować, lub utrudniać z wyjątkiem wypadków prawem przpwidzianych.

Każda przeszkoda lub utrudnienie w ruchu z rozmysłu, z braku ostrożności lub niedbalstwa stanowi przekroczenie niniejszego rozporządzenia. Do przeszkód w ruchu zalicza się nietylko bezpośrednie tamowanie ruchu na drodze publicznej, ale też wykonywanie czynności obok drogi, lub umieszczanie obok drogi przedmiotów, które w jakikolwiek sposób utrudniać mogą ruch na drogach.

§ 3. Przepisy niniejszego rozporządzenia z wyjątkiem § 47—60 stosują się do wszelkiego rodzaju dróg publicznych bez względu na to, w czyim zarządzie się znajdują, oraz z jakich funduszów są utrzymywane.

Przepisy ruchu publicznego dotyczą ruchu pieszego, pojazdów zaprzęgowych, jazdy na rowerach, jazdy konnej i pędzenia lub prowadzenia zwierząt.

Do ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych stosują się przepisy rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 587), które pozostają w swej mocy i obowiązują nadal, wspólnie z niniejszem rozporządzeniem.

Przepisy zawarte w § 47—60 o znakach drogowych stosują aię do wszelkich dróg publicznych poza ulicami i placami miast, osad miejskich, uzdrowisk i zdrojowisk.

II. Zakazy niszczenia dróg.

§ 4. Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne oraz wszelkie przynależności i urządzenia drogowe.

§ 5. Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszystkich przedmiotów, mogących psuć drogę, jak to pni, kloców itd. Przedmioty takie winne być wiezione na kołach lub saniach.

§ 6 Szerokość obręczy kół pojazdów najpóźniej po dniu 1 VII 1926 r. winna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 150 kilogramów na centymetr bieżący szerokości obręczy.

Powierzchnia żelaznych obręczy, stykająca się z jezdnią, winna być zupełnie gładka, przyczem wyjątki są dopuszczalne tylko dla maszyn rolniczych, ciągnionych po drogach. Jednak że koła takich maszyn nie powinny posiadać nierówności niszczących nawierzchnię drogi.

§ 7. Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawiania padłych zwierząt, wylewania nieczystości, sprowadzania na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materjałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła itp.

Zwierzęta padłe na drodze publicznej, win en właściciel ich usunąć w ciągu 24 godzin, w przeciwnym razie będzie to uczynione na jego koszt przez organa Zarządu Gminnego.

§ 8. Zabrania się tratować rowy, skarpy (stoki) nasypów i wykopów, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza (burty) i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe oraz zaorywać drogę.

§ 9. Zabrania się osobom nieuprawnionym korzystać z trawy, rosnącej w rowach przydrożnych oraz na skarpach, poboczach i pasach przydrożnych.

Zabrania się uszkadzania drzew przydrożnych, umyślnie lub z niedbalstwa, jak wyrywania sadzonek, palików, obdzierania kory, ścinania i łamania gałęzi, strącania lub zrywania owoców przez osoby nieuprawnione.

§ 10. Zabrania się bez pozwolenia właściwego Zarządu Drogowego składać na drodze wszelkiego rodzaju materjały narzędzia, towary i t. p.

Zakaz powyższy nie dotyczy chwilowego, a koniecznego złożenia przedmiotów przy naładunku lub przeładunku.

§ 11. Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 metrów od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, oraz palić tytuń na takich mostach. Również zabrania się przechodzić i przejeżdżać z ogniem lub niezamkniętem paleniskiem maszyn po mostach z drewnianymi podkładami, wreszcie rozniecać ogień, zakładać popasy lub noclegi pod wszelkiemi mostami.

Zabrania się pzy przejeździe przez mosty zatrzymywać się na nich przez czas dłuższy.

§ 12. Zabrania się bez specjalnego pozwolenia przeciągać lub przewozić przez mosty ciężary, przekraczające dopuszczalne obciążenie mostu, wskazane na tablicy przy wjeździe.

W razie braku takich tablic pojazdy lub wozy, które wraz z ładunkiem nie przenoszą 20 tonn (20 tys. kg.) wagi, można przewozić przez wszystkie nowe mosty, za wyjątkiem dróg gruntowych, powiatowych i gminnych, gdzie wóz z ładunkiem nie może przekroczyć 7.2 t. (7.200 klg.) O ile ma być przeprawiona lokomobila, lokomotywa, samochód ciężarowy lub traktor o wadze nadmiernej przez most stary lub uszkodzony podczas działań wojennych i dotychczas nieodbudowany; lub też znajdujący się w stanie przebudowy, natenczas o zamiarze przewiezienia swego ciężaru winien być zawiadomiony Kierownik Zarządu Drogowego, który zarządzi potrzebne wzmocnienie mostu kosztem tego, w interesie którego roboty uskuteczniono

§ 13. Wzbronionym jest rozjeżdżać lub roztratować stosy kamienia, szabru lub piasku, przeznaczonego do robót drogowych.

III. Należyty osprzęt pojazdów zaprzęgowych i mechanicznych.

§ 14 Obrys pojazdu, t. j. szerokość jego łącznie ze wszystkiemi występami lub szerokość ładunku, pojazdu będącego w ruchu na drodze publicznej, nie może przekraczać 2,5 m., o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego Zarządu Drogowego

Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 m, nad powierzchnią drogi.

§ 15. Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób, z wyjątkiem pojazdów osobowych nie więcej niż na 4 miejsca, winny najpóźniej do dnia 1.VII. 1925 roku być zaopatrzone w hamulec.

Do hamowania zabrania się używać łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby niszczyły drogę,

Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 16. Wszystkie pojazdy znajdujące się na drogach publicznych poza obrębem miejsca zamieszkania właściciela (wsi; osady, miasta i t. d), z wyjątkiem osobowych pojazdów, nie służących dla celów zarobkowych, winny najpóźniej po dniu 1. VII 1925 r. mieć napisy, względnie być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25×15 cm., umieszczoną z lewej strony pojazdu, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub też nazwę i adres firmy, fabryki, majątku i t.p.

Przepis powyższy niema zastosowania dla pojazdów rządowych, których sposób oznaczenia będzie ustanowiony oddzielnie.

Oprócz tego, każdy pojazd zaprzęgowy, używany na drogach bitych, — do dnia 1 lipca 1925 r. powinien być zaopatrzony chociażby w 1 białe światło

§ 17. Rowery, używane do jazdy na drogach publicznych, winny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec oraz w dzwonek jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku—w zapaloną latarkę o białem świetle.

§ 18. Samochody i inne pojazdy mechaniczne powinny posiadać znaki rejestracyjne, umieszczone na widocznem miejscu z przodu i z tyłu pojazdu i być zaopatrzone w dwa dźwiękowe sygnały ostrzegawcze, z których jeden o silnym i donośnym dźwięku dla użytku w miejsach otwartych, a drugi o słabym, niskim tonie, dla miejscowości zabudowanych. wyjątek stanowią motocykle, które winny posiadać jeden sygnał dźwiękowy o tonie wysokim. Stosowanie dzwonków, jako dźwiękowych sygnałów ostrzegawczych przy pojazdach mechanicznych oraz gwizdawek w miejscowościach zabudowanych jest zabronione.

§ 19 Każdy pojazd mechaniczny, znajdujący się na drogach publicznych w porze nocnej, winien mieć dwie zapalone latarnie o bezbarwnych szkłach, umieszczone na przodzie, wskazujące w przybliżeniu granicę szerokości pojazdu, jedną latarkę z czerwonem światłem, umieszczoną w tyle pojazdu po lewej stronie, oraz urządzenie dokładnie oświetlające tylny znak rejestracyjny, ta latarka tylna, oraz urządze-

nie do oświetlenia tylnego znaku, nie może być gaszona i zapalana z siedzenia kierowcy lub z wnętrza pojazdu.

Nadto wszelkie pojadzy mechaniczne, mogące poruszać się z szybkością większą, niż 20 klm. na godzinę, muszą być zaopatrzone przynajmniej w jeden reflektor, oświetlający drogę na przestrzeni nie krótszej, niż 100 metrów przed pojazdem z tem, że snop promieni oślepiających, o ile możności nie będzie się wznosił powyżej jednego metra nad ziemią. W miejscowościach zamieszkałych, posiadających oświetlenie publiczne, zabrania się stosować reflektory lub latarnie oślepiające.

Przy motocyklach bez bocznego wózka doczepnego jest jedna przednia latarnia.

Pojazdy mechaniczne służące dla celów rolnictwa, udające się z miejsca postoju na roboty w polu lub odwrotnie, mogą być oświetlone tylko jedną ręczną latarką.

IV. Przepisy dotyczące ruchu na drogach.

§ 20. Ruch pieszy wzdłuż drogi winien odbywać się tylko na specjalnych ścieżkach lub chodnikach, w braku zaś tych urządzeń—na poboczach (burtach drogi. Wrazie niemożności użycia poboczy—ruch pieszy może odbywać się na jezdni lecz jaknajdalej od środka drogi.

Ruch pieszy grupami (pochody, procesje, pogrzeby i t.p.) winien, o ile możności, zajmować tylko prawą połowę jezdni (w kierunku ruchu).

§ 21. Ruch pojazdów zaprzęgowych i zwierząt pędzonych lub prowadzonych na drogach bitych i brukowanych winien odbywać się na twardej nawierzchni.

Nie na twardej nawierzchni ruch ten może tylko odbywać się tam, gdzie istnieją miękkie letnie tory.

§ 22. Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki, oraz wypuszczać na drogach zwierzęta i ptactwo domowe.

§ 23. Zabrania się wozić drogą publiczą bez przykrycia lub też wystawiać wzdłuż drogi lub przy drodze przedmioty, mogące płoszyć zwierzęta pociągowe i bydło, względnie wywoływać u ludzi przestrach lub obrzydzenie.

§ 24. Wszyscy korzystający z dróg publicznzch dla jazdy, wożenia i pędzenia lub prowadzenia zwierząt jako to: kierownicy pojazdów mechanicznych, woźnice, cykliści. jeżdzcy i poganiacze zwierząt obowiązani są trzymać się prawej strony drogi (w kierunku jazdy) i przy wymijaniu pojazdów lub zwierząt jadących lub idących w przeciwnym kierunku, winni usunąć się ze swymi pojazdami lub zwierzętami na prawo.

Również winni zboczyć na prawo, gdy zostają wyprzedzani, natomiast gdy wyprzedzają dążących w tym kierunku, winni zboczyć na lewo.

Pragnący wyprzedzić obowiązany jest dać sygnał względnie ostrzec wołaniem o swem zbliżaniu się, a ostrzeżony winien usunąć się na prawo i przepuścić wyprzedzającego po swej lewej stronie.

§ 25. Wyprzedzać można tylko wówczas, gdy droga jest odpowiednio szeroka, gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna i gdy żaden pojazd lub zwierzę nie zbliża się z przeciwnej strony. Zabrania się wyprzedzać, gdy droga nie jest widoczna na dostateczną odległość, jako też na mostach, skrzyżowaniach i znacznych spadkach.

§ 26. Szybkość ruchu na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i winna być taką, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego, oraz ochrony dróg i mostów.

Pojazdom, których waga wraz z ładunkiem przekracza 3000 kg. zabrania się poruszać z szybkością większą niż 25 km. na godzinę.

W miejscowościach zabudowanych wolno jechać osobowym pojazdem z szybkością nie większą, niż 25 km na godzinę, a ciężarowym — nie większą, niż 15 km. na godzinę.

Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg i mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, dłuższych nad 20 metrów, zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 km. na godzinę (szybkość konia w stępie).

Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającymi się po swojej lewej stonie, a winien ustąpić pierwszeństwa zbliżającym się ze swej prawej strony.

W poszczególnych miejscowościach, na poszczególnych odcinkach lub też poszczególnych mostach, miejscowe władze drogowe mogą w interesie bezpieczeństwa ruchu, ze względu na stan drogi lub mostu, stale lub czasowo ograniczać szybkość jazdy do norm niższych od powyżej podanych.

§ 27. Wszelkie ściganie się samochodów, motocykli itd. na drogach publicznych podczas ruchu zwykłego jest bezwzględnie wzbronione.

Na odbycia wyścigów wydają się osobne pozwolenia.

§ 28. W razie niespodziewanej i nagłej przeszkody, zagrażającej bezpieczeństwu ruchu, miejscowa władza gminna powiadamiając natychmiast o tem odnośną służbę drogowa, ma do czasu wkroczenia właściwych organów drogowych poczynić doraźne zarządzenia ubezpieczające na koszt utrzymujących drogę.

§ 29. Każdy zaprząg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy taborach gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy jeden za drugim zaprzężone najwyżej w jednego konia każdy.

Bezpośrednio jeden za drugim nie może jechać więcej niż 6 wozów. Odległość pomiędzy grupami po 6 wozów winna wynosić najmniej 30 metrów.

§ 30. Konie w zaprzęgu na drogach publicznych winny być okiełznane.

Zaprząg winien być taki, aby woźnica w każdej chwili mógł panować nad pojazdem.

§ 31. Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru.

Zabrania się również urządzać postoje na drodze.

W razie przypadkowego wstrymania jazdy, należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu, jaknajdalej od środka drogi i przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprządz.

§ 32. Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

Zabrania się również używać sani bez dyszla lub hołobli, mających zaprzęg tylko z postronków lub pasów.

§ 33. Zabrania się przewozić ciężary na drogach publicznych saniami, których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 cm. długości i mniej niż 10 cm. szerokości.

§ 34. Każdy pojazd, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, znajdujący się nocą na drodze publicznej o twardej nawierzchni (bitej lub brukowanej), winien być po dniu 1. VII. 1925 r. z nastaniem ciemności, oświetlony przynajmniej jednem białem światłem, widocznem z daleka.

§ 35. Każda osoba, jadąca na rowerze po drogach publicznych, winna posiadać przy sobie imienną kartkę rowerową bez fotografji, wydaną przez władze administracyjne I instancji i znać przepisy o ruchu na drogach.

§ 36. Zabrania się używać przy jeździe na rowerze innych przyrządów oprócz dzwonka, jako sygnałów dźwiękowych.

Z chwilą nastania zmroku rower powinien posiadać zapaloną latarnię z białem światłem.

§ 37 Jadący na rowerach po drogach bitych lub brukowanych, mogą używać poboczy (burt) o ile to nie utrudnia ruchu pieszego, odbywającego się po tych poboczach.

Zabrania się używać do jazdy na rowerze chodników w obrębie miast i miejsc zamieszkałych.

§ 38. Rowery z przystosowanymi motorami (silnikami) napędowymi podlegają przepisom o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych.

§ 39. Każdy kierorowca pojazdu mechanicznego obowiązany jest mieć w podróży zawsze przy sobie pozwolenie na prawo prowadzenia oraz kursowania pojazdu na drogach publicznych i okazywać to pozwolenie na każde żądanie zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji państwowej i urzędów gminnych.

Pojazdy mechaniczne powinny mieć w porządku hamulec, znaki i sygnały dźwiękowe i świetlne, jak to wskazano wyżej (§§ 17—19).

§ 40. Materjały wybuchowe lub lekkopalne winny być przewożone w odpowiedniem metalowem opakowaniu, z szybkością nie większą, niż 6 klm. na godzinę, względnie stępa, przyczem dniem nad wozami winna być umieszczone czerwona chorągiewka, a w nocy z czerwonem światłem latarka.

Woźnica lub kierowcy oraz osoby eskortujące nie powinny palić, oraz w czasie postoju rozniecać ognia na odległości od wozów mniejszej, niż 30 m.

Wozami, naładowanymi powyższymi materjałami, zabrania się przejeżdżać przez mosty oraz zatrzymywać się z nimi w pobliżu mostu na odległości mniejszej, niż 0,5 klm. podczas błyskawić.

§ 41. Zabrania się pędzić drogą publiczną zwierzęta bez dostatecznego nadzoru, a mianowicie; jeden poganiacz może pędzić najwyżej 15 sztuk koni lub bydła, względnie 40 sztuk owiec lub trzody chlewnej.

Przepis powyższy nie stosuje się do pędzenia bydła z miejsca postoju na pastwisko i odwrotnie.

§ 42. Ze względu na stan mostów lub nawierzchni drogi, jakoteż ze względu na specjalne warunki bezpieczeń-

twa ruchu, mogą właściwe władze czasowo zabronić lub ograniczyć ruch pojazdów, względnie niektórych ich rodzajów, na określonych odcinkach dróg.

V. Urządzenie i utrzymanie zajazdów.

§ 43. Przy wszelkich zakładach i urządzeniach, związanych z postojem pojazdów, winna być pozostawiona wolna od zabudowań przestrzeń poza bocznym rowem przydrożnym, wystarczająca dla pomieszczenia tej ilości pojazdów (tak osobowych jak i wozów ciężarowych), jakie, według przewidywań przy zakładaniu zajazdu, może się gromadzić w czasach najbardziej intensywnego ruchu, (targi, jarmarki, odstawa buraków itp.). Wrazie niedostatecznej szerokości pasa gruntu przeznaczonego na zajazd pomiędzy zakładem, a rowem przydrożnym, winien być urządzony plac dla zajazdu odpowiedniej powierzchni obok zakładu lub poza nim.

Rozmiary placu, przeznaczonego na postój pojazdów, oznaczony w każdym poszczególnym wypadku odnośna władza, wykonywująca utrzymanie drogi, na podstawie opinji właściwego Zarządu Drogowego i zwierzchności gminnej,

Przepisy powyższe mają zastosowanie do istniejących zakładów i urządzeń, o ile miejsce i warunki na to pozwalają.

§ 44. Miejsca przeznaczone na wjazdy, jak i również dojazdy do tych zajazdów z dróg winny posiadać twardą nawierzchnię

Przy wyborze rodzaju umocowania, powierzchni placu i dojazdu, należy stosować się do wskazówek właściwego Zarządu Drogowego, które winny być udzielane z uwzględnieniem warunków miejscowych.

§ 45. Wszelkie, roboty, dotyczące urządzenia i utrzymania zajazdów i dojazdów do tychże, będą wykonywane staraniem i kosztem właścicieli lub dzierżawców odnośnych zakładów i urządzeń, według wskazówek właściwego Zarządu Drogowego.

§ 46. Właściciele lub dzierżawcy zakładów i urządzeń, wyszczególnionych w § 43 mają obowiązek utrzymywania zajazdów i dojazdów do tychże w stanie należytej czystości, jako też ustawienia i utrzymywania znaków, sporządzonych według wskazówek Zarządu Drogowego, z tablicami głoszącemi zakaz urządzania postoju na jezdni i poboczach drogi przed zajazdem

VI. Znaki drogowe.

§ 47. Obowiązek postawienia i utrzymywania znaków drogowych ciąży na utrzymujących drogę art. 19 i 20 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych Dz, U. R. P. z r. 1921 Nr. 6 poz. 32).

Na skrzyżowaniach dróg różnych kategorji obowiązek ustawienia i utrzymania drogowskazów obciąża obowiązanych do utrzymania drogi wyższej kategorji, a koszty tego ustawienia i utrzymania obciążają w równej mierze obowiązanych do utrzymania krzyżących się dróg. Znaki, dotyczące urządzeń obcych w pasie drogowych (art. 9 ustawy z dnia 7 października 1921) winny być ustawione i utrzymywane staraniem i kosztem przedsiębiorstw korzystających z dróg dla tych urządzeń, według wskazówek Zarządu Drogowego.

Władze administracyjne w drodze nadzoru, w razie zaniedbań, winny wydać zarządzenia postanowienia znaków.

Znaki drogowe informacyjne.

§ 48. Dla celów administracji drogowej oraz dla orientacji osób korzystających z dróg, winny być postawione na drogach publicznyce odpowiednie znaki drogowe informacyjne, a mianowicie: znaki kilometrowe i hektometrowe, znaki mostowe, grogowskazy i znaki graniczne.

Cyfry na znakach drogowych, tudzież napisy na drogowskazach, winny być wykonane czarnym kolorem na białem tle.

§ 49. Znaki drogowe kilometrowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych, a znaki drogowe hektometrowe (setkowe) na drogach publicznych o twardej nawierzchni (bitych i brukowanych). Znaki kilometrowe i hektometrowe winny być ustawione na prawej krawędzi drogi licząc od jej początku o ile w razach wyjątkowych nie zostanie udzielone specjalne upoważnienie na odmienne umieszczenie tych znaków co do dróg państwowych przez Ministerstwo Rob Publicznych, a co do dróg wszystkich innych kategorji przez Wojewodę Wołyńskiego.

Ustawienie znaków drogowych winno nastąpić na podstawie pomiarów, nieprzekraczający granicy błędu 0,75 metra na 1 kilometr.

§ 50. Na znakach kilometrowych winny znajdować się następujące cyfry: a) na froncie słupa cyfra, wskazująca odległość w kilometrach od początku danej drogi (kilometr bieżący), b) na każdej z bocznych powierzchni słupa cyfra, wskazująca odległość od najbliższego z tej strony miasta, miasteczka lub większej osady.

Odległość winna być liczona od Pewnego cenralnego penktu, jak to: rynku, kościoła i t. p.

Wysokość cyfr na znakach kilometrowych winna być równa 12 cm.

O ile znaki obecne nie pozwolą na wymalowanie cyfr powyższych wymiarów, mogą być cyfry zmniejszone, do czasu ustawienia nowych znaków.

§ 51. Znaki hektometrowe (setkowe) winny mieć numerację bieżącą od 1 do 9 w każdym poszczególnym kilometrze.

Wysokość cyfr na znakach hektometrowych winna być równa 8 cm.

§ 51. Znaki mostowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych przy przyczółku mostu lnb przepustu na lewem poboczu drogi, licząc od punktu początkowego.

Znaki mostowe winny być opatrzone w cyfry w postaci ułamka, którego licznikiem jest kilometr bieżący danej drogi, na którym znajduje się most (środek mostu licząc między wewnętrznemi ścianami przyczółków), a mianownikiem liczba porządkowy danego objektu (mostu lub przepustu), np. pierwszy most lub przepust na 153 kilometrze danej drogi będzie posiadał № 153/1, a drugi most na tymże kilometrze № 153/2.

§ 53. Na skrzyżowaniu dróg państwowych i wojewódzkich z drogami wszelkiej kategorji winny być ustawione drogowskazy.

Drogowskaz winien być albo słupem o liczbie ramion (tablic), odpowiadających liczbie rozchodzących się dróg, albo też znakiem kamiennym lub murowanym z odpowiednimi napisami na bocznych powierzchniach, zwróconych w kierunkach dróg.

Napisy winny wskazywać najbliższą w danym kierunku miejscowość zamieszkałą i jej odległość (w kilometrach), a ponadto położone przy drodze w danym kierunku miasto, miasteczko lub większą osadę, odległość od którego jest oznaczoną na bocznej stronie najbliższego znaku kilometrowego (§ 50) danej drogi, również z podaniem odległości.

Ilość niezbędnych drogowskazów na każdem skrzyżowaniu dróg, jakoteż rozmieszczenie tych drogowskazów, winny mieć na względzie możność szybkiej orjentacji przy jeździe w każdym kierunku.

Również i przy wyjeździe z miast, miasteczek i większych osiedli winien być ustawiony na prawej krawędzi drogi, licząc w kierunku od osiedla, drogowskaz z oznaczeniem tego miasta, miasteczka, lub większej osady, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie znaków kilometrowych danej drogi (§ 50).

§ 54. Na drogach publicznych wszystkich kategorji przy wjeździe do osiedli winny być ustawione na prawej krawędzi, licząc w kierunku od osiedla, tablice z oznaczeniem nazwy tej miejscowości.

Tablice te mają mieć wymiar conajmniej 50 centymetrów długości na 30 wysokości, napis o wysokości liter 8—10 centymetrów.

§ 55. Na przecięciu drogi publicznej z granicą województwa i powiatu winien być ustawiony odpowiedni znak z tablicą, zwróconą napisem do drogi, zawierającą nazwy graniczących jednostek administracyjnych, ewentualnie dwa znaki, jeżeli granicę stanowi droga lub rzeka.

Znaki graniczne winny być ustawione na prawym brzegu korony drogi, licząc od jej początku, o ile warunki miejscowe nie wymagają odmiennego ich umieszczenia.

Znaki drogowe ostrzegawcze.

§ 56. Przeszkoda wszelkiego rodzaju, powodująca przerwę komunikacji na drodze publicznej, winna być niezwłocznie po jej zauważeniu oznaczona za pomocą odpowiedniej zapory, zmuszającej pojazd do zatrzymania się przed przeszkodą.

§ 57. Urządzenie ustawione nie w miejscu przypadkowej przeszkody (§ 56) dla chwilowego wstrzymania ruchu (rogatki) w celu poboru myta drogowego, mostowego, miejskiego, załatwienia formalności granicznych i t. p., winny być widoczne z oddali i w tym celu mają być malowane na biało lub pobielone, oraz nie utrudniać ruchu na drodze.

Zamykanie rogatek bezpośredniego przed zbliżającym się samochodem zabrania się.

§ 58 W celu uprzedzenia przejeżdżajacych o przeszkodach i o miejscach, wymagających zwolnienia lub wstrzymania ruchu, winny być ustawione:

a) na drogach publicznych wszelkiego rodzaju w miejscach przerwy komunikacji (§ 56) oraz miejscach wymagających obowiązkowego zatrzymania ruchu w celu poboru opłat drogowych, mostowych, miejskich, celnych i innych, rewizji dokumentów itp. § 57 okrągłe tarcze o średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2.50 m., pomalowane na kolor czerwony, ustawione w razie przerwy komunikacji po osi drogi przed

zaporami (§ 56), w innych wypadkach na prawem poboczu, prostopadle do kierunku ruchu,

b) na drogach publicznych o twardej nawierzchni: okrągłe tarcze średnicy 50 cm, na słupach wysokości 2.50 cm., pomalowane na kolor ciemnoniebieski z wymalowanym białym kolorem znakiem sygnalizującym następujące utrudnienia ruchu, wymagające zwolnienia jazdy:

Znak Nr. 1. winien być stawiany przed wygórowanymi mostkami (t. zw. „oślemi mostkami") lub poprzecznymi przez drogę ściekami i innymi tego rodzaju przeszkodami.

Znak Nr. 2. winien być stawiany przed nagłymi a gwałtownymi zakrętami drogi.

Znak Nr. 3 winien być stawiany przed skrzyżowaniami dróg o twardej nawierzchni.

Znak Nr. 4. przed przejazdami kolejowymi w jednym poziomie z drogą.

Znak Nr. 5. przed wszelkiemi miejscami przerw komunikacji (§ 56) i obowiązkowego wstrzymania ruchu (§ 57).

Nr. 1. Nr. 2. Nr. 3. Nr. 4. Nr 5.

Znaki te winny być ustawiane na prawem poboczu prostopadle do kierunku ruchu, w odległości około 250 m. od sygnalizowanej przeszkody.

Znaków tych nie należy stawiać w obrębie zabudowanych miejscowości

§ 59. Zapory w miejscach przerw komunikacji (§ 56) jak również wszelkie inne miejsca, wymagające zatrzymania ruchu (§ 56) winny być z nastaniem ciemności zaopatrzone w światło czerwone, widoczne z odpowiedniej odległości.

§ 60. W wypadkach przeszkód, powodujących przerwę w komunikacji, jak również w razie czasowego ograniczenia ruchu (np. podczas wiosennych przełomów, na tymczasowych mostach objazdowych i t. p.) winny być ustawiane na najbliższych od przeszkody rozstajach dróg i, zależnie od miejscowych warunków, przy wyjeździe z najbliższego znaczniejszego osiedla, gdzie zachodzi możliwość zmiany marszruty tablice ostrzegawcze z podaniem bliższych wskazówek co do możliwego objazdu („Przejazd zamknięty na......... klm", „objazd na prawo lub na lewo", oraz główne miejscowości, przez które skierowywa się objazd).

W celu zwrócenia uwagi przejeżdżających, nad tablicą ostrzegającą o przeszkodzie winna być umieszczona tarcza pomalowana na kolor czerwony o średnicy 30 cm.

Cyfry na tablicach ostrzegających winny być wykonane czarnym kolorem na białem tle.

VII. Przepisy dotyczące utrzymania dróg.

§ 61 Zarządom telegrafów i telefonów służy prawo prowadzenia wzdłuż dróg publicznych przewodów napowietrznych lub podziemnych bez żadnej za to zapłaty.

Przeprowadzenie to wykonywują one w porozumieniu z Zarządami Drogowymi i według wskazówek ich, do których zarządy telegrafów i telefonów mają się zastosować.

§ 62. Poczta ma prawo do bezpłatnego używania promów. Poczta jest zwolniona od opłat mytniczych, kopytkowych i mostowych i nie może być pociąganą do udziału w kosztach budowy i utrzymania dróg publicznych.

Na dany sygnał pocztowy muszą być bezzwłocznie otwierane rogatki, zapory, oraz dokonywane przewozy promami, a wszystkie zaprzęgi mają ustępować na drogach, o ile to może nastąpić bez widocznego niebezpieczeństwa. Odnośnie do otwierania zapór kolejowych obowiązują przepisy Kolejowe.

§ 63. Na odcinkach dróg publicznych o twardej nawierzchni, przechodzących przez miasta, miasteczka, osady i wsie o zwartem zabudowaniu. Zarządy gminne są obowiązane do oczyszczenia tych dróg z kurzu i błota i usuwania zgarniętego materjału, przyczem mogą obowiązek ten nałożyć na właścicieli przyległych nieruchomości.

§ 64. O ile szerokość korony istniejącej drogi państwowej, wojewódzkiej i powiatowej nie pozwala na składanie na niej ziemi, błota lub kurzu zgarniętego z drogi, na sadzenie drzew przydrożnych i ustawianie słupów dla przewodów elektrycznych lub telefonicznych, właściciele gruntów przyległych do dróg winni pozostawiać w tym celu wolne od uprawy pasy gruntu na szerokości 75 cm. mierząc od zewnętrznego brzegu rowu lub stopy nasypu.

Powiatowy związek samorządowy może zobowiązać właścicieli gruntów przydrożnych do pozostawionego wolnego od uprawy pasa gruntu takiejże szerokości i przy drogach gminnych

Posiadacz tego pasa przydrożnego jest obowiązany zezwolić na bezpłatne składanie na nim ziemi, błota i kurzu, zgarniętego z drogi, na sadzenie na nim drzew przydrożnych oraz ustawianie słupów dla przewodów elektrycznych.

Posiadacze przydrożnych gruntów obowiązani są zezwolić na rozrzucenie błota lub kurzu, złożonego na pasie przydrożnym, po przyległych polach uprawnych, lub łąkach w czasie kiedy to rozrzucanie nie będzie szkodziło zasiewom trawom i t. p.

§ 65. W wypadkach, gdzie droga publiczna przecina las właściciel jego, jeżeli osuszenie drogi, bezpieczeństwo ruchu lub zabezpieczenie przeciwko tworzeniu się zasp śnieżnych tego wymagają, może być zobowiązany na podstawie dobrowolnej umowy, a w braku zgody, — na podstawie orzeczenia Wojewody Wołyńskiego, do utrzymywania po obu stronaah drogi pasa ziemi wolnego od drzew i krzaków określonej w każdym wypadku szerokości, za jednorazowem odszkodowaniem.

Kto się nie zadowoli orzeczeniem władzy administracyjnej w sprawie wysokości odszkodowania, temu przysługuje prawo zwrócenia się do sądu w terminie 30-dniowym, co nie wstrzymuje wykonania orzeczenia administracyjnego, jeżeli odszkodowanie zostanie złożone do depozytu sądowego.

§ 66. Podczas naprawy dróg publicznych i mostów Zarząd Drogowy wykonywujący te roboty winien zostawić dla ruchu wolną przestrzeń, potrzebną przynajmniej dla jednego pojazdu, a jeżeli to jest niemożliwe, urządzić prowizoryczny objazd.

§ 67. Właściciele gruntów, przylegających do drogi publicznej, obowiązani są dozwolić na urządzenie czasowego przejazdu przez ich grunty, o ile Zarząd Drogowy uzna to za konieczne z powodu wydarzeń, sprowadzających przerwę w komunikacji, jak jak np. z powodu przełomu nawierzchni drogi, wielkich zasp śniegowych, usuwisk, zniesienia mostów lub też z powodu przebudowy lub naprawy dróg.

Za szkody wyrządzone właściciel będzie odpowiednio wynagrodzony przed Zarząd drogi na podstawie dobrowolnej umowy, lub z braku tejże — na mocy orzeczenia Wojewody Wołyńskiego.

Zainteresowanemu służy prawo zwrócenia się do sądu co do wysokości odszkodowania jak w § 65.

§ 68. W polach i miejscowościach otwartych w odległości do 3½ m. od zewnętrznego brzegu rowu, lub stopy nasypu drogowego dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych zabrania się stawiać budynków i studni.

Odległość wszelkich ogrodzeń wynosić ma przynajmniej 75 cm. od zewnętrznego brzegu rowu.

Przepisy powyższe nie odnoszą się do odcinków dróg w miastach lub osiedlach, które posiadają już zatwierdzone na zasadzie przepisów obowiązujących linje regulacyjne.

Zakłady i fabryki, mogące zagrażać, bezpieczeństwu ruchu na drogach publicznych jak: kuźnie, piece cegielnie i wapienne, wiatraki, szyby górnicze, zbiorniki materjałów łatwopalnych, oraz kopalnie gliny, piasku, żwiru, torfu, kamieniołomy, i t. p. urządzenia winny być umieszczone, względnie urządzone, na odległości 5—40 m. od zewnętrznego brzegu rowu lub stopy nasypu, zależne od każdorazowego zezwolenia,

W każdym razie ze względu na całość drogi, ściana kopalni lub kamieniołomu od strony tejże ma mieć odpowiednią pochyłość lub stosowne ubezpieczenie.

Przepisy niniejsze nie dotyczą istniejących budynków, zakładów i fabryk, jednak ich przebudowa musi odpowiadać przepisom.

§ 69. W miejscach przecięcia się drogi publicznej z inną drogą publiczną lub prywatną na rowie przydrożnym ma być zbudowany, jeżeli zachodzi potrzeba, podług przepisów lub wskazówek Zarządu drogi, most lub przepust, którego budowa i utrzymanie obciąża zarządy dróg publicznych, względnie właścicieli dróg prywatnych, łączących się z daną drogą publiczną. To samo dotyczy dojazdów i dostępów do zabudowań i gruntów. Budujący lub utrzymujący drogę gruntową, która wychodzi na drogę publiczną, obowiązany jest na żądanie Zarządu drogi publicznej własnym kosztem wybrukować lub wysypać tłuczniem lub żwirem drogę gruntową na odległości do 25 m., licząc od brzegu jezdni drogi publicznej.

§ 70. Nadzór oraz utrzymywanie w porządku i sprawności zarówno części gruntu kolejowego, zajętego przez drogę publicyną, przecinającą kolej żelazną, jak samej drogi publicznej wraz z jej skarpami, rowami i wszelkiemi urządzeniami, z wyjątkiem urządzeń kolejowych, dotyczących zabezpieczenia

przejazdów, winny być wykonywane staraniem i kosztem odnośnego zarządu drogowego.

W wypadku skrzyżowania drogi publicznej z koleją żelazną w jednym poziomie, wyłącza się z pod nadzoru Zarządu Drogowego część drogi między rogatkami przejazdu, a w braku ich na przestrzeni 8,5 m. od skrajnej szyny toru po obu jego stronach. Tę część drogi utrzymuje w porządku i sprawności swojem staraniem i kosztem odnośny Zarząd kolejowy. Wykonanie naprawy lub odnowienie skrzyżowania drogi publicznej z koleją żelazną nie może tamować ruchu na kolei i powinno jaknajmniej krępować ruch na drodze publicznej, dłużej niż 3 godzin, miejscowy Zarząd kolejowy zawiadamia o czasie tej przerwy Zarząd Drogowy na 8 dni przed zamknięciem ruchu w miejscu skrzyżowania.

§ 71. Wzdłuż wszystkich drug publicznych państwowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych, wszędzie gdzie tylko warunki miejscowe na to pozwalają, należy posadzić i utrzymywać rzędy drzew, o ile można, owocowych lub żywopłoty.

Sadzenie, utrzymywanie i użytkowanie drzew przydrożnych należy do Zarządów drogowych.

W razie zaniedbania powyższego obowiązku przez Zarządy Drogowe, wyższe instancje samorządowe, względnie województwa mogą zarządzić obsadzenie dróg drzewami na koszt niedbałych Zarządów Drogowych.

Zarządy Drogowe sadzą drzewa bądź na koronie drogi, bądź za rowami na pasach gruntu, stanowiących własność drogi lub pozostawionych przez właścicieli przydrożnych gruntów wolnymi od uprawy w myśl § 64 ust 2, obsadzenie dróg za rowami jest obowiązkiem właścicieli przydrożnych, którzy posadzone drzewa utrzymują i użytkują.

Postanowienie niniejszego artykułu nie zmienia stosunków prawnych, jakie zachodzą, co do drzew już istniejących za rowami, aż do czasu usunięcia tych drzew.

VIII. Przepisy karne.

§ 72. Czuwanie nad przestrzeganiem przepisów porządkowych na drogach publicznych jest obowiązkiem zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji państwowej i urzędów gminnych.

§ 73. Służba drogowa, uprawiona do wykonywania nadzoru nad przestrzeganiem przepisów niniejszego rozporządzenia przy wykonywaniu swoich obowiązków powinna nosić przepisane oznaki służbowe i posiadać odpowiednie legitymacje, wydane przez właściwe Zarządy Drogowe.

§ 74. Winni przekroczenia przepisów porządkowych na drogach publicznych ulegają, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszemu przepisowi karnemu, karze grzywny do wysokości pięciuset (500) złotych, lub aresztu do dwóch miesięcy Grzywny nieściągalne należy zamienić na areszt nie dłuższy, niz trzy miesiące

Oprócz, tego winni są obowiązani wynagrodzić wyrządzoną szkodę.

Do orzecznictwa tak w sprawach przekroczenia przepisów, jak i wynagrodzenia szkód powołane są władze administracyjne pierwszej instancji. Na podstawie doniesienia o przekroczeniu przepisów porządkowych na drogach publicznych przedstawiciela jednego z organów, wymienionych w § 72 niniejszego rozporządzenia, może władza administracyjna I instancji do wysokości grzywny pięćdziesięciu zł. wymierzyć drogą osądu karnego zasłużoną karę, bez poprzedniego postępowania.

W tym osądzie karnym należy oznaczyć: 1) jakość czynu karygodnego, oraz czas i miejsce jego popełnienia, 2) nazwę władzy, która uczyniła doniesienie, 3) wymiar kary z przytoczeniem postanowienia karnego, na którem się opiera, 4 klauzulę, że skazanemu służy zgłoszenie sprzeciwu w terminie czternastodniowym, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia, bądź pisemnie, bądź protokularnie do władzy, która osąd wydała. W przeciwnym razie osąd staje się prawomocny i grzywna ściągalna. Wniesienie sprzeciwu powoduje przeprowadzenie zwyczajnego postępowania przez władze administracyjne. Kary powyżej pięćdziesięciu złotych mogą być nakładane jedynie w drodze zwyczajnego postępowania karnego, przepisanego dla władz administracyjnych.

Od orzeczeń władz administracyjnych, zapadłych w drugiej instancji, przysługuje stronom prawo odwołania się w ciągu dni 8-miu do właściwego Sadu Okręgowego, który rozpatrzy sprawę przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów o postępowaniu w razie odwołania się od wyroków Sądu Pokoju.

§ 75. Grzywny oraz odszkodowania za uszkodzenie poczynione na drogach państwowych mają być wpłacane do Kas Skarbowych na budżet dochodów M.R.P. Dz. 2. Rozdz. 2, § 12, grzywny zaś i odszkodowania za uszkodzenie dróg samorządowych winny być wpłacane do odnośnych kas komunalnych.

§ 76. O ile przepisy powszechnej ustawy cywilnej nie przewidują takiej majątkowej odpowiedzialności, za szkody wyrządzone na drogach publicznych—odpowiadają majątkowo rodzice za dzieci niepełnoletnie z nimi mieszkające, służbodawcy oraz właściciele pojazdów i zwierząt za służbę niżej lat czternastu.

§ 77. Współwłaściciele odpowiadają solidarnie.

§ 78. Wrazie niewykrycia sprawcy szkód, wyrządzonych na drogach publicznych, odpowiedzialność ponosi wieś, osada lub miasto, na których terenie szkody dokonano, o ile znamiona szkody wskazują, że wyrządziła je ludność miejscowa.

§ 79. Z chwila ogłoszenia niniejszego rozporządzenia traci swą ważność rozporządzenie Wojewody Wołyńskiego, dotyczące używania ochrony i utrzymania dróg publicznych, wydane dn. 10.V 1925 r. L. 7053/IV.

Łuck, dn. 10 marca 1927 r.

Wojewoda (—) *Wł. Mech.*

WYCIĄG

z Rozporządzenia wydanego przez Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, dnia 6 lipca 1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (D. U. R. P. Nr. 65 poz. 587, na podstawie art. 5 ustawy z dn. 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz 656).

Brzmienie paragrafów Rozporządzenia z dnia 6.VII 1922 r. podaje się z uwzględnieniem wprowadzonych Rozporządzeniem z dnia 25.XI 1924 r. (D. U. R. P. Nr. 104 poz. 951) zmian w § 23 i 25.

A. Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosują się do wszystkich pojazdów. służących do przewozu osób lub ciężarów, a poruszanych siłą mechaniczną (zwanych poniżej pojazdami mechanicznymi) nie biegnących po szynach, korzystających stale lub czasowo z dróg publicznych i przeznaczonych zarówno dla celów zarobkowych jak i dla własnego użytku osób prywatnych lub instytucji samorządowych, państwowych, spółek, firm i t. p.*)

Utrzymanie pojazdów w celach zarobkowych dla przewozu osób lub ciężarów podlega ponadto przepisom o udzielaniu pozwoleń na przedsiębiorstwa przewozowe.

B. Przepisy dotyczące budowy i urządzenia pojazdów mechanicznych.

§ 4. Pojazdy mechaniczne powinny być zbudowane urządzone w sposób, zapewniający bezpieczeństwo ruchu, i wykluczający możliwość wywołania pożaru lub wybuchu niepokojenia publiczności, i straszenia zwierząt przez nadmierny hałas, dym, parę lub woń.

Obręcze kół, jeśli nie są gumowe lub tak urządzone aby pod względem elastyczności, odpowiadały gumowym, oraz zewnętrzne powierzchnie wstęg pędnych czołgów, winny być gładkie, względnie nie powinny posiadać takich nierówności które mogłyby psuć nawierzchnię (jezdnię) drogi.

Stosowanie urządzeń przeciwślizgowych (klamer, łańcuchów, ostróg i t. p.) dopuszczalne jest tylko podczas ślizgawicy lub śniegu.

Obciążenie kół centymetr bieżący szerokości obręczy nie może przekraczać 150 kg. Szerokość ta winna być mierzona na obręczy nowej, w stanie normalnego działania. w miejscu zetknięcia się jej z twardą nawierzchnią drogi**).

§ 5) Wszystkie przyrządy, służące do kierowania, hamowania i koniecznej obsługi, tyczącej się bezpieczeństwa ruchu pojazdu mechanicznego, winny być umieszczone w ten sposób, aby kierowca miał łatwy i pewny dostęp do nich tak we dnie jak i w nocy, bez niebezpieczeństwa omyłki i nie będąc zmuszony do odwracania uwagi od drogi.

§ 6. Każdy pojazd mechaniczny powinien być zaopatrzony w następujące przyrządy i urządzenia:

---

*) W myśl ustępu pierwszego § 1 nie są uważane za pojazdy mechaniczne, maszyny tego rodzaju, jak wałki drogowe, tłukarki samochodowe, lokomobile parowe dla celów rolnictwa, pługi motorowe i t. p. jako nie służące do przewozu osób lub ciężarów na drogach publicznych, wskutek czego też nie podleg ją badani przez Komisję Samochodową oraz rejestracji.

Natomiast wszelkie traktory, bez względu na rodzaj siły napedowej jako—pojazdy mechaniczne, których przeznaczeniem jest przewożen e ciężarów, podlegają wszystkim przepisom rozporządzenia z dnia 6.VII 1922 r. Również podlegają tym przepisom rowery (welocypedy dwukołowe) z przystosowanymi motorami (silnikami napędowymy.

**) Dla zadośćuczynienia wamaganiom rozporządzenia co do warunków, przy jakich ma być mierzoną szerokość obręczy, należy żądać przy pneumatykach, aby gumy były napompowane normalnie a nie nadmiernie

Szerokość obręczy można mierzyć na śladzie, pozostawionym przez nią na arkuszu papieru.

a) w silny i niezawodnie działający kierownik, umożliwiający pewne i łatwe mijanie, oraz skręcanie pod kątem możliwie największym:

b) w dwa, niezależne od siebie, dobrze działające hamulce, z których jeden musi działać bezpośrednio i równomiernie na koła popędowe lub na części składowe pojazdu, stale z kołami połączone. Obydwa hamulce muszą działać zarówno przy jeździe naprzód, jak i wstecz. Każdy hamulec, użyty oddzielnie, powinien natychmiast zatrzymać bieg kół pojazdu idącego z góry lub pod górę *),

c) w pewnie działający przyrząd, zapobiegający przy jeździe pod górę niespodziewanemu stoczeniu się w tył, o ile jeden z hamulców nie spełnia tego zadania. Do motocykli i lekkich pojazdów osobowych postanowienie to niema zastosowania, **)

d) w przyrząd, służący do jazdy wstecz i wprawiany w ruch z siedzenia kierowcy dla pojazdów, których ciężar własny przenosi 350 kg.,

e) w urządzenie, uniemożliwiające wprawianie pojazdu w ruch przez osoby niepowołane,

f) w dwa dźwiękowe sygnały ostrzegawcze, z których jeden o silnym i donośnym dźwięku dla użytku w miejscach otwartych a drugi o słabym, niskim tonie dla miejscowości zabudowanych: wyjątek stanowią motocykle, które winny posiadać jeden sygnał dźwiękowy o tonie wysokim.

Stosowanie dzwonków, jako dźwiękowych sygnałów ostrzegawczych przy pojazdach mechanicznych oraz stosowanie gwizdawek w miejscowościach zaludnionych, jest zabronione.

g) w dwie latarnie o bezbarwnych szkłach, umieszczone na przodzie, wskazujące w przybliżeniu granicę szerokości pojazdu, w jedną latarkę z czerwonem światłem, umieszczoną wtyle pojazdu po lewej stronie, oraz w urządzenia, dokładnie oświetlające tylny znak rejestracyjny: ta latarka tylna, oraz urządzenie do oświetlenia tylnego znaku, nie może być gaszona i zapalana z siedzenia kierowcy, lub z wnętrza pojazdu

Nadto wszelkie pojazdy mechaniczne, mogące poruszać się z szybkością większą niż 20 km, na godzinę, muszą być zaopatrzone przynajmniej w jeden reflektor oświetlający drogę na przestrzeni nie krótszej, niż 100 m przed pojazdem, z tem że snop promieni oślepiających o ile możności nie będzie się wznosił powyżej jednego metra nad ziemię.

Przy motocyklach bez bocznego wózka doczepnego dostateczna jest jedna przednia latarnia.

Pojazdy mechaniczne służące do celów rolnictwa udające się z miejsca postoju na roboty w polu lub odwrotnie, mogą być oświetlone tylko jedną ręczną latarką.

C. Przepisy dotyczące udzielenia pozwoleń na ruch pojazdów mechanicznych.

§ 7. Do ruchu na drogach publicznych mogą być dopuszczone tylko te pojazdy mechaniczne, które zostały zbadane przez odnośne Władze, zarejestrowane oraz zaopatrzone w odpowiednie świadectwo, numer i znak rejestracyjny.

Badanie i dopuszczanie do jazdy może dotyczyć pewnego typu lub poszczególnego pojazdu.

§ 8. O zbadanie i dopuszczenie do jazdy pewnego typu pojazdów, wnosi wytwórca lub jego zastępca piśmienne podanie do tego Urzędu Wojewódzkiego (Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych) w którego obrębie znajduje się fabryka względnie siedziba zastępcy zagranicznego fabrykanta, o ile chodzi o typy pochodnia obcokrajowezego.

Do podania należy dołączyć następujące załączniki w 2-ch egzemplarzach.

1. Rysunek przekroju pojazdu, uwidoczniający w szczególności silnik (wraz z przekładnią), urządzenia kierownika i hamulców w podziałce conajmniej 1/20 naturalnej wielkości i

2. techniczny opis typu, obejmujący poniższe szczegóły:

a) ogólny opis typu,

b) źródło siły i system silnika,

c) moc silnika lub maszyny w koniach parowych, względnie w kilowatach, ilość cylindrów, ich średnicę, skok tłoków oraz największą ilość obrotów na minutę,***)

d) przy silnikach spalinowych, opis przyrządów zapalających i ochładzających, przy silnikach parowych, opis urządzenia do wytwarzania pary, a przy silnikach elektrycznych, opis akumulatorów lub dynamo-maszyny,

e) opis przeniesienia siły i urządzenia do kierowania,

f) ilość, rodzaj i opis hamulców,

g) przyrządy oświetlające i sygnałowe,

h) największą długość, szerokość i wysokość pojazdu, rozstaw osi, rodzaj, rozmiary i rozstaw kół, ciężar własny pojazdu i obciążenie kół, nośność pojazdu.

§. 9. Badanie pojazdów przeprowadza U. W. O. D. R. P. przez „Komisję Samochodową" wyznaczoną przez Wojewodę i składającą się z przedstawiciela Urzędu Wojewódzkiego (Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych) przedstawiciela Komendy Policji Państwowej oraz zaprzysiężonego rzeczoznawcy.*)

Komisja sprawdza w obecności strony interesowanej zgodność opisu i rysunków z dostarczonym pojazdem, bada jego konstrukcję i zgodność z technicznemi wymaganiami, i po odbyciu jazdy próbnej opinjuje o dopuszczalności typu.

Na mocy wniosku Komisji, Urząd Wojewódzki (Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych) wydaje wytwórcy lub jego zastępcy zaświadczenie o dopuszczalności typu wedle ustalonego wzoru, które jest ważne na całym obszarze Rzeczypolitej Polskiej, lub w razie ujemnego wyniku badania odrzuca prośbę, podając motywy.

§ 10. O zbadanie i dopuszczenie poszczególnych pojazdów mechanicznych do ruchu na drogach publicznych winien właściciel pojazdu świeżo zbudowanego**) lub pojazdu już poprzednio zbadanego i dopuszczonego, ale w którym dokonano ważnych zmian konstrukcyjnych, wnieść przed rozpoczęciem używania pojazdu piśmienne podanie do właściwego Urzędu Wojewódzkiego (Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych)

Do podania należy dołączyć:

1) w dwóch egzemplarzach rysunek, względnie fotografję pojazdu i krótki opis techniczny zawierający przynajmniej dane punktów a), b), c), f), h), oraz i) paragrafu 8 niniejszego rozporządzenia.

2) dowód własności.

3) dowód właściwego Urzędu celnego, o ile pojazd należy do typu dopuszczonego

Nieusprawiedliwione przez właściciela niedostarczanie pojazdu do zbadania w wyznaczonych przez Wojewodę terminie powoduje utratę prawa kursowania. Czasową lub całkowitą utratę prawa zapisuje Urząd Wojewódzki (Okr. Dyr. Rob. Publ.) w dokumencie wydanym na prawo kursowania w myśl § 16.

§ 14. Pojazdy mechaniczne, używane dla celów zarobkowych, tak osobowe jak i ciężarowe, podlegają perjodycznemu badaniu przez Komisję Samochodową raz na rok, a wszelkie inne pojazdy mechaniczne raz na trzy lata.

Obowiązek przestrzegania terminów leży na właścicielach pojazdów.

§ 15. Badanie i dopuszczanie do ruchu pojazdów mechanicznych władz wojskowych przeprowadzają odnośne władze wojskowe zgodnie z za sadami niniejszych przepisów.

D. Przepisy dotyczące rejestracji i znaków pojazdów mechanicznych.

§ 16. Dopuszczalne do ruchu (§ 12) pojazdy mechaniczne wciągają Urzędy Wojewódzkie (Okr. Dyr. Rob. Publ.) do specjalnych rejestrów, wyznaczają znak rejestracyjny dla danego pojazdu, wydają właścicielowi tablicę z tym znakiem dla umieszczenia na pojeździe, następnie wydają temuż właścicielowi tablicę za równoczesnym zawiadomieniem Okręgowych Komend Policji Państwowej, pozwolenie według załącznego wzoru (załącznik Nr. 1) na prawo kursowania.

Załącznik Nr. 1.

Str. 1.

(Na żółtym i twardym papierze)

Województwo Wołyńskie

(Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych).

№ porządkowy w księdze rejestracji . . . .

POZWOLENIE

na prawo kursowania na drogach publicznych . . . . . .

. . . .

(wyszczególnienie pojazdu mechan.)

opatrzonego znakiem rejestracyjnym

---

*) Dwa hamulce należy wtedy uważać za niezależne od siebie, gdy jakiekolwiek zepsucie jednego nie przeszkadza działaniu drugiego.

Hamulce o jakichkolwiek wspólnych częściach konstrukcyjnych nie mogą być traktowane jako niezależne od siebie.

**) Jako „Lekkie" pojazdy osobowe należy uważać wszystkie pojazdy do siedmioosobowych włącznie.

***) O ile moc silnika będzie podaną przez wytwórcę w podwójnem znaczeniu, np. 16|40 HP. oznacza to, że pierwsza wielkość 16 odpowiada mocy, wyliczonej na podstawie przyjętego w danym kraju uproszczonego wzoru, używanego zazwyczaj do określania wysokości pobieranego podatku, druga wielkość 40 oznacza moc rzeczywistą, pożyczkową, jaką silnik tego typu wykazał podczas próby fabrycznej na hamulcu.

*) Wchodzący w skład Komisji Samochodowej przedstawiciel Województwa (Okręgowej Dyrekcji Robót Publicynych) jest jej przewodniczącym.

**) Pod pojęcie pojazdu „świeżo zbudowanego" należy podciągnąć wogóle wszystkie pojazdy, które dotychczas jeszcze nie były badane a w czasie przejściowym również wszystkie obecnie kursujące.

Ważne dla całego obszaru Rzeczyposp. Polskiej na rok 192.....

Podpis Urzędu

m. p. . . . .

. . . .

(miejsce i data) . . . .

Str. 2 i 3.

1. Właściciel . . . .

. . . .
(imię i nazwisko, firma, nazwa urzędu lub instytucji)

2. Adres właściciela . . . .

. . . .

3. Miejsce stałego postoju pojazdu . . . .

4. Rodzaj pojazdu . . . .

. . . .

5. Przeznaczenie pojazdu . . . .

6. Źródło siły . . . .

7. Nazwa fabryki . . . .

. . . .

8. № fabryczny podwozia . . . .

9. № silnika . . . .

10. Siła w koniach parowych . . . .

11. Ilość cylindrów . . . .

12. Średnica cylindrów w milimetrach . . . .

13. Skok tłoków w milimetrach . . . .

14. Forma i kolor nadwozia . . . .

. . . .

15. Ilość miejsc włącznie z kierowcą, lub dopuszczalne obciążenie . . . .

16. Ciężar własny pojazdu w klg. . . . .

17. Ciśnienie na oś przy pełnem obciążeniu . . . . . .

(miejsce dla wniesienia ewentualnych zmian i uzupełnień).

Str. 4.

Dz. Ust. Nr. 65 z dn. 16.VIII.1922 str. 1146.

Prolongowano ważność pozwolenia na rok 192.....

m. p.

. . . .

. . . .

Prolongowano ważność pozwolenia.

. . . .

na rok 192.....

Prolongowano ważność pozwolenia

. . . .

na rok 192.....

pojazdu, ważne dla całego obszaru Rzeczypospolitej Polskiej.

Pozwolenia te winny być co rok w ciągu marca przedstawiane do prolongowania.

§ 17. Znak rejestracyjny składa się z jednej lub z dwu wielkich liter łacińskich dla oznaczenia Województwa gdzie pojazd zarejestrowano, oraz cyfr arabskich, wskazujących numer rejestracyjny.

Ustanawia się następujące litery dla oznaczania Województw. miasto stoł. W., Województwo Warszawskie litery — WR., Łódzkie — ŁD, Kieleckie — KL., Lubelskie — LB., Białostockie — BŁ., Krakowskie — KR., Lwowskie — LW., Tarnopolskie—TR., Stanisławowskie — ST., Nowogródzkie —NW., Poleskie — PL., Wołyńskie — WŁ., Poznańskie — PZ., Pomorskie — PM., i Ziemia Wileńska — WN.,

§ 18. Znaki pojazdu muszą być umieszczone na widocznem miejscu z przodu i z tyłu na płaszczyznach pionowych, prostopadłych do osi podłużnej pojazdu: środek znaków winien znajdować się w miarę możności na tejże osi podłużnej.

Oba znaki składają się z liter czerwonych i cyfr czarnych, nakładanych na białych płaskich prostokątnych tablicach z czarną ramką; tablice te z twardej blachy winny być stale przytwierdzone do pojazdu za pomocą śrub, nitów lub gwoździ. Tylny znak może być namalowany na ściance latarni.

Na przednim znaku grupy liter umieszczone przed cyframi, stać mają w jednym z niemi rzędzie i być oddzielone od nich poziomą kreską*), na tylnym zaś litery mają być pomieszczone nad cyframi.

*) Wedle zarządzenia M. R. P. z 28 września 1923 roku L. XI.-3144 kreska ma być koloru czerwonego.

Wymiary znaków winny być następujące:

	Przedni znak mm.	Tylny znak mm.
Wysokość liter	100	75
„ cyfr	100	105
Szerokość liter	65	90
„ cyfr	50	40
Jednostajna grubość linji liter i cyfr	13	15
Odległość między oddzielnemi cyframi lub literami i od ramki	13	15
Wysokość poziomej kreski dla oddzielenia liter i cyfr	13	—
Długość powyższej kreski	13	—
Grubość ramki	10	10
Wysokość znaku z ramką	145	245
Długość znaku z ramką	490	375

Motocykle bez przyczepnego wózka winny mieć tylko jeden przedni znak, namalowany z dwu stron na tabliczce, umieszczonej na przodzie w kierunku jazdy. Brzegi tabliczki mogą być zlekka zaokrąglone, a wymiary liter i cyfr mają wynosić: wysokość 60 mm., grubość 10 mm.

Motocykle z przyczepnym wózkiem winny mieć oprócz powyższego jeszcze tylny znak o wymiarach podanych w tablicy. Te wymiary tablicy stosują się również do przedniego i tylnego znaku innych trzykołowych pojazdów mechanicznych.

Przy drogowych pociągach motorowych tylny znak należy umieszczać w tyle ostatniego wozu przyczepnego.

Oprócz tablic ze znakami rejestracyjnemi każdy pojazd mechaniczny winien być zaopatrzony w tabliczkę wskazującą nazwę fabryki, Nr. i moc silnika, Nr. fabryczny pojazdu, względnie podwozia, ciężar własny pojazdu w stanie gotowym do ruchu i największą nośność, a nadto wszystkie pojazdy służące do przewozu ciężarów, i osobowe, używane w celach zarobkowych winny z boku pojazdu posiadać tabliczkę, zawierającą jasno i czytelnie wypisane imię, nazwisko właściciela, miejsce zamieszkania, względnie siedzibę przedsiębiorstwa.

§ 19. Przykrywanie czemkolwiek znaków pojazdów jest zabronione: znaki pojazdu należy zawsze utrzymywać w stanie czytelnym. Ozdabianie znaków rejestracyjnych w jakikolwiek sposób lub też umieszczenie obok nich i wogóle z przodu lub z tyłu pojazdów napisów, liter, znaków i cyfr poza znakami klubowemi i fabrycznemi jest niedopuszczalne. Dolna krawędź przedniego znaku winna być w jednej wysokości z dolną krawędzią przedniej osi, tylnego zaś znaku najmniej o 40 cm. nad ziemią.

Po drogach publicznych jeździć mogą pojazdy tylko zaopatrzone w znaki, przewidziane w poprzedzających paragrafach.

Przenoszenie znaków z jednego pojazdu na drugi chociażby tego samego typu jest zabronione.

§ 20. Osoby i przedsiębiorstwa, zajmujące się fabrykacją, naprawą, względnie sprzedażą pojazdów mechanicznych, oraz osoby, przedstawiające pojazd do zbadania lub rejestracji, obowiązane są dla próbnych jazd oraz koniecznych wyjazdów przed rejestracją wyjednać we właściwym Urzędzie wojewódzkim (Okr. Dyrekcji Rob. Publ.) przydział numerów próbnych.

Znaki z powyższymi numerami mogą być przenoszone z jednego pojazdu na drugi i składają się z czerwonych cyfr i czarnych liter PR. umieszczonych po cyfrach, względnie pod niemi, na białem tle. Wymiary znaków próbnych winny być takie same, jak stałych.

§ 21. Wrazie sprzedaży pojazdu mechanicznego zarejestrowanego i opatrzonego znakami (§ 16 i następne), jakoteż w razie przeniesienia do innej miejscowości stałego postoju pojazdu lub zmiany miejsca zamieszkania właściciela, winien tenże, względnie nowy nabywca, zawiadomić właściwy Urząd Wojewódzki (Okr. Dyrekcję Rob. Publicznych) w ciągu ośmiu dni o zaszłej zmianie.

Jeżeli nowy postój pojazdu znajduje się w obrębie tego samego województwa, wówczas Urząd Wojewódzki dokonywa odpowiednich sprostowań w rejestrze i pozwoleniu, zawiadamiając o tem jednocześnie Komendę Okręgową Policji Państwowej względnie wydaje nowe pozwolenie nabywcy po odebraniu poprzedniego pozwolenia.

W razie przeniesienia do obrębu innego województwa winien właściciel pojazdu zwrócić się z prośbą o wydanie nowego pozwolenia i wyznaczenie numeru do Urzędu Wojewódzkiego nowego miejsca postoju. Urząd Wojewódzki wydaje nowe pozwolenie i wyznacza nowy numer, odbierając jednocześnie pozwolenie dotychczasowe i zawiadamia Urząd Wojewódzki w którym pojazd był dotychczas zarejestrowany w celu wykreślenia pojazdu z tamtejszego rejestru.

Badanie pojazdu w razie przedstawienia poprzedniego pozwolenia nie jest dokonywane.

Czasowe do trzech miesięcy przeniesienie postoju pojazdu lub miejsca zamieszkania właściciela, nie wymaga zawiadomienia Urzędu Wojewódzkiego.

Jeżeli zarejestrowany pojazd mechaniczny ma być wycofany z ruchu na drogach publicznych, obowiązany jest właściciel zawiadomić o tem właściwy Urząd Wojewódzki i zwrócić pozwolenia na prawo kursowania, oraz tablice ze znakami rejestracyjnemi.

§ 22. Ustalenie znaków zgodnie z zasadami niniejszych przepisów oraz rejestracja wszystkich pojazdów mechanicznych władz wojskowych należy do kompetencji tych władz.

Wzory znaków oraz ich rozmieszczenie na pojazdach, władze wojskowe podają do wiadomości Urzędom Wojewódzkim (Okręgowym Dyrekcjom Rob. Publicznych) załączając również wzory wszystkich dokumentów samochodowych.

§ 23. Tytułem zwrotu kosztów zbadania typu lub poszczególnego pojazdu i wydania znaków rejestracyjnych, winien interesowany uiścić opłatę według następujących norm:

Rodzaj pojazdu	Opłata za każde 100 kg. wagi w stanie gotowym do drogi (bez ładunku.
Samochody osobowe	16 złotych
Motocykle	8 „
Samochody ciężarowe i traktory	2 „

Za czynności połączone ze zmianą miejsca postoju w obrębie jednego województwa, nie pobiera się żadnych opłat, natomiast za czynności spowodowane przeniesieniem miejsca postoju z jednego województwa do drugiego pobiera Urząd Wojewódzki, wydający nowe znaki rejestracyjne, opłaty w wysokości 20 proc. wskazanych w powyższej tablicy.

Osoby i predsiębiorstwa, zajmujące się fabrykacją, naprawą względnie sprzedażą pojazdów mechanicznych, uiszczają za nietrwający dłużej niż 30 dni przydział jednej pary numerów próbnych (§ 20) do jednego pojazdu, opłatę ryczałtową w wysokości 40 złotych.

W razie przydziału na dłuższy przeciąg czasu, należy uiszczać taką samą kwotę co miesiąc. *)

E. Przepisy dotyczące kierowców pojazdów mechanicznych.

§ 24. Do samodzielnego prowadzenia pojazdów mechanicznych na drogach publicznych mogą być dopuszczane tylko te osoby, które uzyskały na to pozwolenie Urzędu Wojewódzkiego (Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych), w obrębie którego znajduje się miejsce ich zamieszkania lub miejsce gdzie uczyły się prowadzenia pojazdów. Pozwolenie według załączonego wzoru (załącznik Nr. 2). wydaje U. W. O. D. R. P. ważne na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, kandydatom na podstawie wykazanych przy egzaminie zdolności prowadzenia pojazdu. mechanicznego i o ile nie istnieją okoliczności, które czynią kandydata niezdolnym do prowadzenia pojazdu, czy to pod względem moralnym czy fizycznym.

Kandydaci winni odpowiadać następującym warunkom:

a) mieć ukończonych 18 lat życia.

b) umieć biegle czytać i pisać po polsku.

c) nie podlegać nałogom, obniżającym ich wartość fizyczną i moralną.

d) nie posiadać wad organicznych lub chorób utrudniających prowadzenie pojazdu i

e) odbyć przynajmniej 6-io miesięczną praktykę w warsztatach pojazdów mechanicznych jako wyzwolony czeladnik, oraz uczyć się prowadzenia pojazdów w ciągu trzech miesięcy, albo ukończyć specjalną szkołę szoferską z programem, zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych, lub jakąkolwiek szkołę średnią techniczną albo mechaniczną lub też szkołę inżynierską.

Od zadośćuczynienia postanowieniom punktu e) mogą być zwolnieni kandydaci, będący właścicielami pojazdów względnie niezawodowymi sportowcami, nieuprawniającymi kierowania zarobkowo, o zdolnościach i kwalifikacjach, o których decyduje komisja egzaminacyjna (§ 26).

Na pozwoleniach wydanych, wydanych takim kierowcom, winno być umieszczone specjalne zastrzeżenie **).

Str. 1. Załącznik № 2.

(Na zielonym twardym papierze).

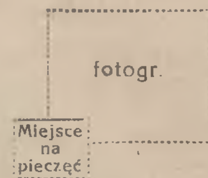
Województwo Wołyńskie
(Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych)
№ pozycji księgi rejestracyjnej kierowców

. . . .

POZWOLENIE

na prawo prowadzenia na drogach publicznych Rzeczypospolitej Polskiej . . . .
. . . .
(wyszczególnienie rodzaju pojazdów mechan.)
wydane na podstawie rezolucji z dnia. . . . .
№ . . . Panu . . . . urodzonemu
dn. . . . . , . . w . . . .
zamieszkałemu w . . . .
Ważne na rok 192 . .

Str. 2.

Podpis urzędu . . . .
Własnoręczny podpis posiadacza pozwolenia
. . . .

Str. 3 i 4.

Ważność pozwolenia prolongowano
na rok 192 . .

§ 25. Podania o pozwolenie na prawo prowadzenia pojazdów mechanicznych należy wnosić do właściwego Wojewody, za pośrednictwem miejscowego starostwa.

Do podania winny być dołączone:

a) wyciąg świadectwa urodzenia,

b) dwie fotografje nienaklejone,

c) świadectwo lekarza urzędowego, stwierdzające, że kandydat nie posiada wad organicznych lub chorób, utrudniających prowadzenie pojazdu,

d) świadectwo, stwierdzające, że kandydat posiada potrzebne wykształcenie fachowe i praktyczne, z podaniem czasu nauki,

e) dowód wpłacenia do Kasy Skarbowej kwoty 20 złotych na koszty egzaminacyjne.

§ 26. Egzamin odbywa się przed Komisją Egzaminacyjną, wyznaczoną przez Wojewodę.

Przy egzaminie kandydat musi wykazać:

1) Znajomość ustawowych przepisów porządkowych na drogach publicznych, oraz rozporządzeń policyjnych, ważnych dla kierowców pojazdów mechanicznych.

2. Znajomość sposobów przechowywania i obchodzenia się z benzyną i innemi materjałami spalinowemi.

3. Znajomość konstrukcji maszynowej pojazdów obranego rodzaju i

4. Praktyczne wyrobienie do kierowania pojazdem przy jeździe próbnej.

W razie pomyślnego wyniku egzaminu wydaje kandydatowi Urząd Wojewódzki (Okr. Dyr. Rob. Publiczn.) na zasadzie świadectwa Komisji Egzaminacyjnej, pozwolenie na prawo kierowania określonym rodzajem pojazdów mechanicznych na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej § 24 ust 1) ważne do końca roku, w którym zostało wydane. Następnie corocznie, najdalej do 1 kwietnia kierowca powinien postarać się o prolongowanie pozwolenia.

Kierowca, pragnący otrzymać pozwolenie na prowadzenie innych rodzajów pojazdów mechanicznych niewyszczególnionych w pozwoleniu, winien zależnie od uznania Komisji Egzaminacyjnej poddać się ponownemu egzaminowi

W razie niepomyślnego wyniku egzaminu, może kandydat poddać się powtórnemu, tylko raz i w terminie nie krótszym, niż 6 miesięcy po pierwszym egzaminie.

Do egzaminu winien kandydat dostarczyć pojazd tego rodzaju, jakiego kierowcą chce zostać.

§ 28. Do wydawania i odbierania pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych wojskowych przez osoby wojskowe uprawnione są władze wojskowe.

W dokumentach wydanych przy zwolnieniu kierowców wojskowych ze służby czynnej władze wojskowe zaznaczaja na jaki rodzaj pojazdów mechanicznych było wydane pozwolenie, wraz z zaświadczeniem czasu i wyników odbytej praktyki wojskowej oraz z opinją o kwalifikacjach zwolnionego.

Jeżeli posiadacz takiego dokumentu pragnie uzyskać pozwolenie władz cywilnych na prowadzenie tego samego rodzaju pojazdów mechanicznych, to winien wnieść stosowne podanie do właściwego Urzedu Wojewódzkiego (Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych) z załączeniem wyżej wymienionych dokumentów, na mocy których bez składania egzaminu otrzymuje pozwolenie według załączonego wzoru Nr 2 § 24)

O ile podanie nie zostanie złożone przed upływem rocznego terminu od daty zwolnienia ze służby czynnej oraz

---

*) Opłaty należy wnosic do Kas Skarbowych na dochód budżetu Ministerstwa Rob. Publicznych Dział II § 12 poz. 4.

**) Specjalne zastrzeżenie na pozwoleniach kierowców niezawodnych będzie stanowić pieczęć czerwona, odbita ukośnie na pierwszej stronicy pozwolenia, z napisem „Kierowca niezawodowy" w ramce 120x12 mm. przy wysokości liter 8 mm. i jednostajnej grubości 1 mm..

w razie ujemnych kwalifikacji władz wojskowych, dawny kierowca wojskowy podlega ogólnym postanowieniom § 24, 26 niniejszych przepisów. Postanowienia tego ustępu będą obowiązywały w rok od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 29. Kierowca obowiązany jest, gdy znajduje się z pojazdem na drodze publicznej, mieć zawsze przy sobie pozwolenie na prawo prowadzenia pojazdu (§ 24) oraz zaświadczenie o dopuszczalności do ruchu (§ 16).

Dokumenty powyższe kierowca winien okazywać na każde żądanie służby drogowej policii państwowej i urzędów gminnych, upoważnionych w myśl art. 19, ustawy z dnia 7 go października 1921 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 89, poz. 656) do czuwania nad przestrzeganiem przepisów porządkowych na drogach publicznych*).

Na znak, dany ręką przez organy policji lub służby drogowej, kierowca obowiązany jest niezwłocznie pojazd zatrzymywać.

F. Przepisy dotyczące bezpieczeństwa ruchu.

§ 31. Szybkość pojazdów mechanicznych na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i musi być taką, aby kierowca w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mógł dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego, oraz ochrony dróg i mostów.

§ 32. Pojazdom mechanicznym, których waga wraz z ładunkiem przekracza 3.000 kg., zabrania się poruszać z szybkością większą, niż 25 km. na godzinę.

W miejscowościach zabudowanych wolno jechać osobowym pojazdom mechanicznym z szybkością nie większą niż 25 km. na godzinę a ciężarowym z szybkością nie większą niż 15 km. na godzinę.

Na skrzyżowaniach dróg, ostrych skrętach i podczas mgły, gołoledzi, na wszystkich miejscach drogi niebezpiecznych, spodziśtych lub śliskich, wolno jest jechać z szybkością nie wieksza niż 10 km. na godzinę.

Przez wszystkie mosty drewniane o długości ponad 20 mtr. zabrania się przejeżdżać z szybkością większą niż 6 km. na godzinę.

Władze administracyjne II instancji mogą w interesie bezpieczeństwa ruchu, ze względu na stan drogi, stale lub czasowo ograniczać do norm niższych od powyżej podanych szybkość jazdy pojazdów mechanicznych w poszczególnych miejscowościach lub na poszczególnych odcinkach dróg.

Dźwiękowy sygnał ostrzegawczy należy dawać zawczasu szczególnie przed zakrętami i skrzyżowaniami dróg oraz w miejscach, gdzie droga nie jest widoczna na dłuższej przestrzeni lub zbliżając się do oddzielnie stojących budynków.

§ 26. Kierownicy pojazdów mechanicznych obowiązani są trzymać się prawej strony drogi (w kierunku jazdy) i przy wymijaniu pojazdów i zwierząt jadących lub idących w przeciwnym kierunku, winni usunąć się ze swymi pojazdami na prawo.

Również winni zboczyć na prawo, gdy zostają wyprzedzani, natomiast gdy wyprzedzają dążących w tym samym kierunku winni zboczyć na lewo.

Pragnący wyprzedzić, obowiązany jest dać sygnał dźwiękowy, a ostrzeżony winien usunać się na prawo i przepuścić wyprzedzającego po swej lewej stronie.

Wyprzedzać można tylko wówczas, gdy droga jest odpowiednio szeroka, gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna i gdy żaden pojazd lub zwierzę nie zbliża się z przeciwnej strony.

Zabrania się wyprzedzać, gdy droga nie jest widoczna na dostateczną odległość, jakoteż na mostach, skrętach, skrzyżowaniach i znacznych spadkach.

Przy mijaniu winni kierowcy pojazdów mechanicznych zmniejszyć szybkość, aby mijanie mogło się odbyć bezpiecznie dla wymijanych, w razie grożącego niebezpiaczeństwa winni wstrzymać nawet maszynę, aż wymijani się oddalą.

Kierownicy obowiązani są w powyższych wypadkach dawać zawczasu ostrzegawczy sygnał dźwiękowy, a przed każdem skręceniem, ruszeniem z miejsca lub zatrzymaniem pojazdu podnieść, względnie wyciągnąć rękę.

Jeżeli przytrafi się nieszczęśliwy wypadek, wywołany przez pojazd mechaniczny, jadący winni zatrzymać się i przyjść z pomocą ofiarom wypadku.

§ 34 Przy motorowych pociągach drogowych winny być zachowane następujące warunki: (poza § 4 ust. 2).

a) Przynajmniej ostatni wóz przyczepny musi by zaopatrzony w odpowiednio działający hamulec,

b) na wozie z hamulcem winien podczas ruchu znajdować się specjalny hamulcowy,

c) ostatni wóz przyczepny musi posiadać niezawodnie działające na jezdnie urządzenie, które uniemożliwiałoby mimowolny ruch wstecz przy wznoszeniu się na pochyłościach

d) oprócz głównego sprzęgła między wozami przyczepnymi i pojazdem motorowym winny być jeszcze dodatkowe łańcuchy,

e) połączenie miedzy wozami przyczepnymi i pojazdem motorowym muszą być tego rodzaju, aby koła wozów przyczepnych biegły nawet na krzywiznach, o ile możności po śladach kół pojazdu motorowego.

§ 35 Na ruch po drogach publicznych pociągów drogowych, składających się z pojazdu motorowego i jednego lub kilku wozów przyczepnych, wymagane są poza rejestracją specjalne pozwolenia, które wydają właściwe ze względu na siedzibe właściciela Urzędy Wojewódzkie przez Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych po porozumieniu sie z właściwymi Zarządami dróg, tak państwowych jak samorządowych, co do dopuszczalności ruchu pociągów drogowych ze względu na stan mostów i nawierzchni dróg. Zezwolenia te winny zawierać szczegółowe warunki, na jakich ruch pociągów może się odbywać.

Jeśli wskazane warunki nie będą spełniane, wydane pozwolenia mogą być cofnięte.

§ 36. Wszelkie ściganie się samochodów, motocykli i t. p. na drogach publicznych podczas ruchu zwykłego jest bezwarunkowo wzbronione.

Na odbycie wyścigów na drodze publicznej należy uzyskać pozwolenie właściwej władzy administracyjnej II instancji.

Przepisy dotyczące ruchu zagranicznego.

§ 37. Właściciel samochodu dopuszczonego do kursowania w obrębie Rzeczypospolitej Polskiej, o ile pragnie udać się tym samochodem zagranicę do jednego z państw, które przystąpiły do Konwencji Międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, zawartej w Paryżu dnia 11 października 1909 r., winien zaopatrzyć się w międzynarodowe świadectwo drogowe, wystawione przez tę samą władzę, która samochód zarejestrowała lub za jej poświadczeniem przez stowarzyszenia prywatne (kluby automobilistów). do tego upoważnione.

Pozatem należy z tyłu samochodu umieścić na czas wyjazdu zagranicę na widocznem miejscu odrębny od rejestracyjnego znak. ustalający przynależność państwową polską.

Przy samochodach znak taki stanowi tablica owalna szerokości 30 cm. wysokości 18 cm. z wymalowaniem na niej obok siebie drukowanemi łacińskiemi literami P L. czarnemi na białem tle.

Litery muszą mieć najmniej 10 cm. wysokości przy grubości kresek 15 mm. Przy motocyklach wymiary powyższe zmniejszają się odpowiednio po 18, 12. 8 cm. i 10 mm.

§ 38. Samochody, przybywające z państw. które przystąpiły do Konwencji z dn. 11 października 1909 r. będą dopuszczone do ruchu w obrębie Rzeczypospolitej Polskiej, o ile są zaopatrzone w prawidłowo wystawione miedzynarodowe świadectwo drogowe, posiadają oprócz znaku rejestracyjnego, obowiązującego w Państwie, z którego pochodzą, jeszcze odrębny znak, ustalający ich przynależność państwową.

Znak przynależności państwowej stanowi tablica jak powyżej zaznaczono (§ 37 ust. 3) z właściwemi dla każdego państwa literami. a mianowicie. dla Austrji A., Belgji B., W. Brytanji GB, Bułgarji BG, Czechosłowacji CS., Danji DK., Francji F., Finlandji SF., W. m. Gdańska DA., Grecji GR., Hiszpanji E. Holandji NL., Indji Holend. IN., Luksemburga L., Monaco MC., Niemiec D., Norwegii N., Polski PL., Portugalji P., Rosii R., Rumunji RM. Serbji SB., Szwajcarji CH., Szwecji S., Št. Zjedn. Ameryki Półn. US,, Węgier H., Włoch I.

H. Przepisy końcowe.

§ 42. Samochody straży ogniowych oraz pogotowia ratunkowego w służbie moga używać innych sygnałów dźwiękowych, niż przewidziano w § 6 p. i. Samochody te, wrazie koniecznej potrzeby, mogą nie stosować się również do przepisów § 32 o sybkości jazdy i § 33 ust. I. o sposobach wymijania i wyprzedzania.

§ 44. Czuwanie nad przestrzeganiem powyższych przepisów. tudzież donoszenie o przekroczeniach tych przepisów, należy do obówiązków służby drogowej, organów Policji Państwowej i urzędów gminnych.

§ 45. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia. będą karani w myśl postanowień ustawy z dnia 7 października 1921 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 89 poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

Powyższy wyciąg podaje się do ogólnej wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda (—) *Wł. Mech.*

Łuck, dnia 9.III 1927 r.

*) W razie zgubienia dokumentów mogą być wydane duplikaty, po zgłoszeniu o zgubieniu dokumentów w Urzędzie Wojewódzkim (Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych) i po zamieszczeniu jednorazowego ogłoszenia o tem w miejscowej gazecie urzędowej.

Rozporządzenie
Wojewody Wołyńskiego

w przedmiocie wprowadzenia na terenie Województwa Wołyńskiego sygnałów ręcznych, używanych przez policję, przy regulowaniu ruchu kołowego.

Niniejszem podaje się do ogólnej wiadomości, że w celu należytego regulowania ruchu samochodowego i wogóle ruchu kołowego szczególniej w miastach i miasteczkach przez policję mają być używane następujące sygnały.

A. Sygnały „Stój" (stop).

Nr. 1. Celem zatrzymania pojazdu zbliżającego się z przodu należy podnieść lewą rękę na całą długość powyżej lewego ramienia z dłonią zwróconą do zbliżającego się pojazdu.

Gdy zbliżają się dwa pojazdy zbiegającemi krzyżującemi się drogami, a tylko jeden ma być zatrzymany, policjant winien być zwrócony twarzą do tego pojazdu, który ma być zatrzymany dla wyraźnego zaznaczenia, że sygnał odnosi się do niego.

Nr. 2. Celem zatrzymania pojazdu zbliżającego się z tyłu należy wyciągnąć prawą rękę poziomo na wysokości ramienia z wierzchem dłoni, zwróconym do pojazdu.

UWAGA: Sygnał Nr. 1 może być dany lewą ręką, jak również sygnał Nr. 2, o ileby okoliczności tego wymagały, lecz znaczenie sygnałów musi być zawsze jednakowe.

Nr. 3 Celem zatrzymania pojazdów zbliżających się jednocześnie z przodu i z tyłu, należy wyciągnąć obie ręce, jak opisano pod Nr. 1 i 2.

UWAGA: Zatrzymując pojazd zbliżający się z tyłu, posterunkowy musi się upewnić, czy sygnał został zauważony, zanim się odwróci tyłem do nadjeżdżającego, a to celem uniknięcia wypadków.

B. Sygnały „Ruszaj".

Nr. 4. Celem puszczenia pojazdu zatrzymanego sygnałem Nr. 1 skinąć prowadzącemu ręką bliższą pojazdu. Wrazie potrzeby odwrócić się trochę do powożącego, aby wiedział, że sygnał jest dla niego przeznaczony.

Nr. 5. a) Początek sygnału 5. b) Koniec sygnału.

Celem przepuszczenia pojazdu przed sobą zrobić łukowy ruch ręką przed korpusem dopóki prawie nie dotknie drugiego ramienia. Sygnał winien być dany ręką wyciągniętą, a nie samem przedramieniem lub dłonią, ręka podczas całego ruchu powinna znajdować się na wysokości ramienia.

Winni niestosowania się do niniejszego rozporządzenia o ile dane przekroczenie nie podlega surowszym przepisom karnym, ulegną w trybie administracyjnym zgodnie z przepisami art. 21 i 22 ustawy z dn. 7 października 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 89, poz, 656) karze grzywny do 500 złotych lub aresztu do dwóch miesięcy.

Wojewoda Wołyński (—) *Wł. Mech.*

Łuck, dnia 9.III 1927 r.

11.

Rozporządzenie
Wojewody Wołyńskiego

z dnia 4 stycznia 1928 r. Nr. 11836/Sm.

w przedmiocie przeniesienia targowicy zwierzęcej w mieście Lubomlu.

Zmieniając rozporządzenie moje z dnia 10.IX. 1927 r. Nr. 4815/SM. na podstawie prg. 6 i 17 rozp. Rady Ministów z dn. 21.III.1921 r. (Dz. U.R P. Nr. 39, poz. 235) oraz reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22.IV.1927 r. Nr. Sg. 1292/27 zarządzam przeniesienie targowicy zwierzęcej w mieście Lubomlu z centrum miasta na plac znajdujący się na gruntach Kampioniego przy ul. Słowackiego (dawniej Sadowa) w odległości od centrum miasta około 700 m od domów mieszkalnych przy ul, Słowackiego około 170 m. od gorzelni Rajzmana 210 m. od rzeźni miejskiej i grzebowiska 1 i pół klm. od cmentarza rzym. kat. i prawosł. do 2 klm. plac ten otoczony jest ziemią Kampioniego, dojazd zaś do targowicy wychodzi z ulicy Słowackiego. Długość dojazdu wynosi 200 m.

w-z (—) *Dziewałtowski-Gintowt*
Wice Wojewoda

12.

Rozporządzenie
Wojewody Wołyńskiego

z dnia 12 stycznia 1928 r. Nr. 179/Sm.

w sprawie otwarcia targów i jarmarków w Trosteńcu.

Na podstawie § 6 i 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 marca 1921 r. o organizacji Władzy Admin. II. instancji (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 233), art. 63 punkt 5 i art. 82 punkt 5 rosyjskiej ustawy o instytucjach ziemskich (T. II. Zb. Pr. Ros. wyd. 1892 r.) oraz art. 195 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 53, poz. 468) o prawie przemysłowem, zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się we wsi Trosteniec, gminy Trosteniec, pow. Łuckiego stałe targi i jarmarki produktami gospodarstwa wiejskiego, przedmiotami codziennego użytku i zwierzętami domowemi, we wtorek każdego tygodnia.

§ 2. Sprzedaż zwierząt domowych odbywać się będzie na targowicy specjalnie na ten cel urządzonej kosztem gminy i pod stałem nadzorem lekarza lub felczera weterynaryjnego.

§ 3. Za korzystanie z targowicy zarząd gminny pobierać winien opłaty targowe w wysokości ustalonej przez Radę Gminną stosownie do art. 27 28 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

Wpływ z opłat przeznacza się na utrzymanie targowicy i ogólne wydatki weterynaryjne gminy.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia poleca się Staroście w Łucku.

w-z (—) *Dziewałtowski-Gintowt*
Wice Wojewoda

13.

Rozporządzenie
Wojewody Wołyńskiego

z dnia 13 stycznia 1928 r. Nr. 116771/Sm.

w przedmiocie ustanowienia targów i jarmarków w m. Deraźnem pow. Kostopolskiego.

Na podstawie § 6 i 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 marca 1921 r. o organizacji Władzy Adm. II instancji (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 235) art. 63 pkt. 5 i art. 82 pkt. 5 rosyjskiej ustawy o instytucjach ziemskich (T. II. Zb. Pr. Ros. wyd. 1892 r. oraz arr. 195 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) o prawie przemysłowem, zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się w m. Deraźnem, gm. Deraźneńskiej, pow. Kostopolskiego stałe targi i jarmarki produktami gospodarstwa wiejskiego, przedmiotami codziennego użytku i zwierzętami domowemi, w poniedziałek każdego tygodnia.

§ 2. Sprzedaż zwierząt domowych odbywać się będzie na targowicy specjalnie na ten cel urządzonej kosztem gminy i pod stałym nadzorem lekarza lub felczera weterynaryjnego.

§ 3. Za korzystanie z targowicy zarząd gminny pobierać winien opłaty targowe w wysokości ustalonej przez Radę Gminną stosownie do art. 27-28 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

Wpływ z opłat przeznacza się na utrzymanie targowicy i ogólne wydatki weterynaryjne gminy.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia poleca się Staroście w Kostopolu.

w-z (—) *Dziewałtowski-Gintowt*
Wice-Wojewoda

Poz. 14.

Ogłoszenie

o zajestrowanych Stowarzyszeniach i Związkach.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 2.XII 1927 roku, wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Woł. pod Nr. 575. Stowarzyszenie pod nazwą „Ukraińskie Tow. Literacko Artystyczne im. Łesi Ukrainki" w Równem tegoż powiatu z siedzibą w Równem.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 3.XII 1927 roku, wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Woł. pod Nr 576, Stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Straży Ogniowej Ochotniczej" w Stęzarzycach gm. Korytnica, pow. Włodzimierskiego z siedzibą w Stęzarzycach.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z gnia 15.XII 1927 roku, wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Woł. pod Nr. 577, Stowarzyszenie pod nazwą „Kasa Samopomocy Funkcjon. Policji Państw. Wojew. Wołyńskiego" w Łucku z siedzibą w Łucku Wojew. Komenda Pol. Państw.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 15 XII 1927 roku, wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Wołyńskiego pod Nr 578, Stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Właścicieli Browarów na Wołyniu" z siedzibą w Równem.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 17.XII 1927 roku, wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Wołyńskiego pod Nr. 579, Stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rzemieślników Żydów m. Ostroga" z siedzibą w Ostrogu pow. Zdołbunowskiego.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 17.XII 1927 roku, wciągnięta do rejestru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Wołyńskiego pod Nr. 580, Stowarzyszenie pod nazwą „Klub Techników" w Równem.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 17.XII 1927 roku, wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Wołyńskiego pod Nr. 581, Stowarzyszenie pod nazwą „Wołyńskie Towarzystwo Krajoznawcze i Opieki nad Zabytkami Przeszłości" z siedzibą w Łucku.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 31.XII 1927 roku, wciągnięto do rejesrru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Wołyńskiego pod Nr. 582 Stowarzyszenie Dobroczynne pod nazwą „Gemiłus Chesed" w Horochowie tegoż powiatu z siedzibą w m. Horochowie.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 31.XII 1927 roku, wciągnięto do rejestru Stowurzyszeń i Związków Wojew. Wołyskiego pod Nr. 583, Stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze w Romanowie" gm. Poddębce, pow. Łuckiego z siedzibą w Romanowie.

Na mocy decyzji Wojewody Wołyńskiego z dnia 31.XII 1927 roku, wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i Związków Wojew. Wołyńskiego pod Nr. 584 Stowarzyszenie pod nazwą Kółko Rolnicze „Postęp" w kol. Choboty, gm. Hołoby, pow. Kowelskiego z siedzibą w kol. Choboty.

Poz. 15.

WYKAZ

unieważnionych kart ewidencyjnych koni w powiecie Kostopolskim za czas od 1.III do 30.XI 1927 roku.

1	2	3	4	5
Nr., liczba porządkowa karty ewidencyjnej	Nazwisko i imię posiadacza karty ewidencyjnej	Data unieważnienia karty ewidencyjnej	Data wydania odpisu unieważnionej karty ewidencyjnej	Władza wydająca odpis
16	Czykaluk Aleksander	29.III.1927 r.	29.III.1927 r.	Urząd Gminy
300	Liciński Dyonizy	1 VII.1927 r.	1.VII.1927 r.	Urząd Gminy
3535	Sejfer Szmul	21.VII 1927 r.	21.VII.1927 r.	Magistrat
4358	Habwik Jewstachi	1.III.1927 r.	1.III.1927 r.	Urząd Gminy
3065	Milke Frydrych	3.III.1927 r.	3.III.1927 r.	Urząd Gminy
5163	Hołubowicz Stanisław	22.III.1927 r.	22.III.1927 r.	Urząd Gminy
2732	Jankowski Fedor	24.III 1927 r.	24.III.1927 r.	Urząd Gminy

Poz. 16.

WYKAZ

unieważnionych kart ewidencyjnych koni w powiecie Rówieńskim za czas od 1.VII do 1.X. 1927 roku.

1	2	3	4	5
Liczba porządkowa karty ewidencyjnej	Nazwisko posiadacza karty ewidencyjnej	Data unieważnienia karty ewidencyjnej	Data wydania odpisu karty ewidencyjnej	Władza wydająca odpis
247	Pryszczepa Antoni	29.VII.1927 r.	6.VIII.1927 r.	Urząd Gminy Buhryń
620	Połonienko Mark	6 VIII.1927 r.	12.VIII 1927 r.	„ „
1317	Kołarz Józef	17.VIII.1927 r.	17.VIII 1927 r.	Urz. Gm. Dziatkiewicze
1318	„ „	17.VIII.1927 r.	17.VIII.1927 r.	„ „ „
113	Kołodziejczyk Ignacy	16 IX.1927 r.	16.IX.1927 r.	„ „ „

17.

Ogłoszenie orzeczeń

Wojewody Wołyńskiego

o lasach na terenie Województwa Wołyńskiego uznanych za tereny ochronne.

Na podstawie art 20 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.VI 1927 r. (Dz. Ust Nr. 57 poz. 504) ogłaszam, iż orzeczeniami Pana Wojewody Wołyńskiego uznano za lasy ochronne:

1) W dniu 30.VIII 1927 r. Nr. 2673/Rol. 812/O.L.

W pow. Krzemienieckim, gm. Borki, maj. Rynówka, własności pp. Zofji i Olgi Sienińskich poddz. „b" i „c" o pow. 4.0969 ha

2) W dniu 13.IX 1927 r. Nr. 5532/Rol /66/O.L.

W pow. Równieńskim, gm. Klewańskiej, w maj. Broniki, własności włościan wsi Broniki las o powierzchni 49,6905 ha.

3) W dniu 13.IX 1927 r. Nr. 4603/Rol./372/O.L.

W pow. Łuckim, gm. Kołki, maj. Kulikowicze, własności Spółki „Silwa Nowa" poddz. Nr. 40 w oddziałach Nr.Nr. 12 i 15 o pow. 16,39 ha.

4) W dniu 13.IX 1927 r. Nr. 1813/Rol./682/O.L.

W pow. Zdołbunowskim, gm. Nowomalin, las przy wsi Noworodczyce, własności p. Anisji Ławreniukowej zgodnie z planem.

5) W dniu 13.IX 1927 r. Nr. 4603/Rol. 372/O L.

W powiecie Łuckim, gminy Kołki, w maj. Komarowo, własności Spółki „Silwa Nowa" las o pow. 725,42 ha.

6) W dniu 3.X 1927 r. Nr. 3916/Rol./58/O.L.

W pow. Kostopolskim, gm. Stydynie, w maj. Mydzk, własności Spółki Rolno-Przemysłowej „Mydzk" uroczysko Podworyszcze oddziały Nr.Nr. 80, 81, 82, 83, 85 i 87 o powierzchn 257,0439 ha.

7) W dniu 5 X 1927 r. Nr. 4853/Rol. 886/O.L.

W pow. Lubomelskim, gm. Zgorańskiej w b. cierkiewnym majątku wsi Nudyży, uroczysko Podtrubyszcze o pow. 8,0789 ha.

8 W dniu 26.X 1927 r. Nr. 4808/Rol./445/O.L.

W pow. Równieńskim, gm. Korzeckiej, w maj. Storożów, własności pp. Romana i Józefa Potockich obręb o pow. 2229,77 ha—oddziały Nr. 30, 39. 48, 49, 55 i 56 pozostają nieochronnymi.

9) W dniu 14 XI 1927 r. Nr. 6895/Rol./196/O.L.

W pow. Krzemienieckim, gm. Białokrynickiej w majątku Iłowica Duża, własności p. Marji Kossakowskiej i spadkobierców Kossakowskiego las o pow. 880,97 ha.

10) W dniu 15.X 1927 r. Nr. 846/Rol./73/O.L.

W pow. Kostopolskim, gm. Stydyńskiej, obręb leśny Zawodnia, własności sukcesorów Mikołaja Jezierskiego o pow. 296,19 ha.

11) W dniu 21.XI 1927 r. Nr. 5825/Rol./125 O.L.

W pow. Kostopolskim, gm. Deraźno, część lasu maj. Deraźno, własności p. Dymitra Andrault, o pow. 93,6828 ha.

12) W dniu 23.XI 1927 r. Nr. 5126/Rol./50/O L.

W pow. Równieńskim, gm. Korzeckiej, w maj. Budyski, własności p. Mieczysława Staniszewskiego poddziały „a", „g", „k", „l" i „m" o pow. 22, 29 ha.

13) W dniu 23 XI 1927 r. Nr. 7260/Rol., 7267/Rol./58/O.L.

W pow. Kostopolskim, gminy Stydyńskiej, w maj. Mydzk własności Spółki Rolno-Przemysłowej „Mydzk" oddziały Nr.Nr. 76 i 77 o pow, 66,6118 ha oraz część obrębu o pow. 160,9861 ha.

14) W dniu 27.XI 1927 r. Nr. 3548/Rol. 910/O.L.

W pow. Dubieńskim, gminy Sudobickiej, las przy wsi Szepetyn, własności p. Apolona Gorańskiego o pow. około 8 ha.

15) W dniu 29.XI 1927 r. Nr. 7551/Rol. 327/O.L.

W pow. Kostopolskim, gm Berezno, w maj. Berezno, własności p Marka-Emanuela-Wita Małyńskiego, obręb Zasłuczański oddziały Nr. 219 do 227 włącznie, 162-228, 168-243, 169 244, 172-253 do 174-255 włącznie, 176-263 do 178-265 włącznie. 239 do 242, 251, 252 i 262.

16) W dniu 16.XII 1927 r. Nr. 8355|Rol. 327,O L.

W pow. Kostopolskim, gminy Berezno, w maj. Berezno, własności p. Marka Emanuela-Wita Małyńskiego obręb Zasłuczański oddz. Nr. Nr. 22 44, 34-59, 49-77, 50-78 o pow 429,35 ha oraz części oddziałów Nr.Nr. 13-27, 21-43 o pow. 21,40 ha, Nr.Nr. 33 58 i 32-57 o pow. 32,78 ha oraz Nr.Nr. 1,2 i 11 o pow. 70,30 ha

17) W dniu 31.XII 1927 r. Nr. 9247 Rol.. 9248|Rol.|58|O.L.

W pow. Kostopolskim, gm. Stydyńskiej, w maj. Mydzk, własności Spółki Rolno-Przemysłowej „Mydzk" oddz. Nr.Nr. 43, 47 i 52 w całości, częściowo oddziały Nr.Nr. 33, 39, 40, 44, 48 i 53 o łącznej pow. 227,50 ha oraz oddziały Nr Nr. 4, 8, 13, 17, 21, 26. 70 i 75 całkowicie i części oddziałów Nr.Nr. 31 i 32 o łącznej powierzchni, 514, 8791 ha.

18) W dniu 5.I 1928 r. Nr. 101|Rol.|141|O.L.

W pow Kowelskim, gm. Gródek, maj. Maniewicze, własności pp. Mikołaja i Antoniego Birarów, części oddziałów Nr.Nr. 3, 4 i 5 oraz całe oddziały Nr Nr. 9, 13 i 17 zgodnie z mapą.

19) W dniu 7.I 1928 r. Nr. 144|Rol.|227|O.L.

W powiecie Zdołbunowskim, gminy Nowomalin, w lesie maj. Nowomalin, własności p. Karola Dowgiałło, oddziały Nr.Nr. 1 do 52 włącznie, 57, 58 i 62 w całości oraz zachodnie części oddziałów Nr.Nr. 59 i 63 o łącznej powierzchni około 1775 ha.

20) W dniu 10.I.1928 r. Nr. 188|Rol.|52 O L.

W powiecie Łuckim, gminy Miedwieże, w lesie majątku Huta Lisowska, własności p. Klemensa Hermana, ur. Wiły, o pow. 10,9141 ha.

Za Wojewodę (—) *J. Sidorowicz.*
Woj. Inspektor O.L.

18.

Ogłoszenie.

Okręgowego Urzędu Ziemskiego

w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego odnośnie gruntów nadziałowych włościan wsi Perekładowicze.

Okręgowy Urząd Ziemski w Łucku podaje do wiadomości publicznej, że orzeczenie Okręgowej Komisji Ziemskiej z dn. 29 IX 27 r. w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego odnośnie gruntów nadziałowych włościan wsi Perekładowicze około 110,5 ha, gruntów b. maj. Perekładowicze wł. Łyczaków około 2,15 ha gruntow cerkwi praw. wsi Stawrów około 1,09 ha, ogrodu nabytego z maj. Perekładowicze ok. 0,11 ha, łąki z parcelacji rządowej maj. Targowica ok. 12,50 ha jako niezaskarżone w terminie i trybie wskazanych w art. 11 Ustawy z dnia 11.VIII 1923 r. (D.U.R.P. Nr. 90 poz. 706) i 51 Ustawy scal. z dnia 31.VII 23 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 833 z dnia 25.X 1927 r.) uprawomocniło się w dniu 9 grudnia 1927 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski.

19.

Ogłoszenie

Okręgowego Urzędu Ziemskiego

o scaleniu gruntów wsi Tatarska Ulica.

Okręgowy Urząd Ziemski w Łucku podaje do wiadomości publicznej, że orzeczenie Okręgowej Komisji Ziemskiej w Łucku z dnia 26 stycznia 1927 r. w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego na obszarze 166 ha gruntów nadziałowych wsi Tatarska Ulica, gm. Chorów, pow. Zdołbunowskiego, utrzymane w mocy orzeczenia Głównej Komisji Ziemskiej w Warszawie z dnia 26.IX 1927 r.

Okręgowy Urząd Ziemski.

20.

Ogłoszenie.

Okręgowego Urzędu Ziemskiego

w przedmiocie wyłączenia z obszaru scaleniowego wsi Jarosławicze.

Okręgowy Urząd Ziemski w Łucku podaje do publicznej wiadomości, że orzeczenie Wołynskiej Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 31.VIII 27 r. w przedmiocie wyłączenia z obszaru scaleniowego wsi Jarosławicze, pow. Dubieńskiego gruntów Józefa Poliszczuka jako niezaskarżone we właściwym terminie na zasadzie art 35 i 51 Ustawy z dnia 31.VII 23 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R P. Nr. 92 z 1927 r. poz. 833) uważać z dniem 19 grudnia 1927 r. za prawomocne i podlegające wykonaniu.

Okręgowy Urząd Ziemski.

21.

Ogłoszenie

Okręgowego Urzędu Ziemskiego

odnośnie wdrożenia postępowania scaleniowego wsi Białogródka.

Okręgowy Urząd Ziemski w Łucku podaje do publicznej wiadomości, że orzeczenie Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Łucku z dnią 22.X.27 r. w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego odnośnie gruntów nadziałowych wsi Białogródka cz. I gm. Werba pow. Dubieńskiego, 206,5, gruntów nabytych przez włościan z maj. Werba ok. 105 ha, gruntów cerkiewnych parafji praw. w Ptyczy filja Białogródka ok. 11 ha. jako niezaskarżone w terminie i trybie wskazanych w art 11 Ust. z dn. 11 VIII 23 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 706) i art. 51 Ustawy scaleniowej z dnia 31.VII 23 r. (Dz. U. R. P. Nr 92 poz. 833) uprawomocniło się w dniu 19 grudnia 1927 r.

Okręgowy Urząd Ziemski.

22.

Ogłoszenie.

Okręgowego Urzędu Ziemskiego

w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego odnośnie gruntów nadziałowych wsi Dziegciów.

Okręgowy Urząd Ziemski w Łucku podaje do publicznej wiadomości, że orzeczenie Okręgowej Komisji Ziemskiej w Łucku z dnia 25.X 26 r. w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego odnoście gruntów nadziałowych wsi Dziegciów ok. 224 ha i nabytych przez włościan wsi Dziegciów z maj. Suchodoły ok. 23.5 ha, uprawomocniło się w dniu 21.VI 1927 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski.

23.

Ogłoszenie

Okręgowego Urzędu Ziemskiego

w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego odnośnie gruntów wsi Kniahinin.

Okregowy Urząd Ziemski w Łucku podaje do publicznej wiadomości, że orzeczenie Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Łucku z dnia 8 X 27 r. w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego odnośnie gruntów wsi Kniahinin, gminy tejże, pow. Dubieńskiego — nadziałowych o obszarze około 633,6 ha, gruntów nabytych z maj. Perekale przez uczęstników scalenia o obsz. ok. 31,4 ha, gruntów pochodzących z maj. Bogusza i będących w posiadaniu Jakóba Burca o obsz. ok. 13,0 ha i gruntów stanowiących własność parafji prawosławnej Kniahinin o obszarze ok. 37,0 ha jako niezaskarżone w terminie i trybie wskazanych w art. 11 Ust z dnia 11.VIII 23 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 706) i 51 Ust. scaleniowej z dnia 31.VII 23 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 833) uprawomocniło się w dniu 28.XI 1927 r.

Okręgowy Urząd Ziemski

24.

Ogłoszenie przetargu

przez Dyrekcję Robót Pub.

na dostawę kamienia 1928/29na drogi państwowe. (R. P. IV. 16537).

Urząd Wojewódzki Wołyński (Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w Łucku) ogłasza niniejszem przetarg na dostawę kamienia w roku budżetowym 1928/29 na drogi państwowe w powiatach Łuckim, Kowelskim, Dubieńskim, Krzemienieckim i częściowo Rówieńskim.

Przetarg publiczny odbędzie się w dniu 15 lutego br. o godz. 11 w lokalu Okr. Dyrekcji Robót Publicznych w Łucku.

Dyrekcja dopuszcza konkurencję na poszczególne operacje dostawy, co omówione jest w dołączonych do niniejszego warunkach przetargu.

Oferty winne być złożone do godz. 11 w dniu przetargu w zapieczętowanych kopertach z dołączeniem wadjum w sumie 3% od kosztu ofertowej dostawy.

Warunki przetargu, warunki techniczne dostawy, oraz wykazy kilometrowe są do obejrzenia i odbioru w Oddziale Drogowym Dyrekcji w godzinach urzędowych.

Dyrekcja zastrzega sobie prawo dowolnego wyboru oferentów niezależnie od wyników przetargu.

Dyrekcja

25.

Ruch służbowy

w Urzędzie Wojewódzkim i podległych urzędach I instancji.

Minister Spraw Wewnętrznych

przeniósł:

Jana Urbańca prow. urz. VI st. sł. w Woł. Urzędzie Wojew. z dn. 21 stycznia rb. do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu.

udzielił urlopu bezpłatnego:

Stanisławowi Żurakowskiemu urz. VII st. sł. w Urz. Woj. na przeciąg 3 miesięcy od 1 stycznia do 31 marca 1928 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej

rozwiązał stosunek służbowy

ze Zbigniewem Neczajem-Hruzewiczem kontr. prac. VII gr. upos. w Urz. Woj., z dn. 31 stycznia 1928 r. na jego własną prośbę.

Minister Przemysłu i Handlu

przedłużył umowę służbową

z Mieczysławem Rauzo kontr. prac. X gr. upos. w Urz. Woj. do końca lutego 1928 r.

WOJEWODA

przyjął:

Michała Cieślaka w charakterzerze kontr. prac. XI gr. upos. do Starostwa w Kowlu z dniem 1 stycznia 1928 r.

Stefanję Jwanczewską w charakterze kontr. prac. XII gr. upos. do Star. w Łucku.

Ignacego Kowalczyka kontr. prac. VIII gr. upos. do Urzędu Wojew. od 16 stycznia.

przeniósł:

Wilhelma Dziarkowskiego prow. urz. XI st. sł. z Urz. Woj. do Starostwa w Kostopolu.

SPROSTOWANIE.

W Dz. Urz. Woj. Woł. Nr. 13 ex 1927 r. poz. 205—ustaleni w służbie państwowej—w ustępie 5: urzędnicy II kategorji w VIII sł. sł.: Wiktor Jwański, Kazimierz Sierakowski, Władysław Ogoński wyrazy: „zostali mianowani referendarzami“ należy zastąpić wyrazami: „zostali mianowani asesorami i ustaleni w służbie państwowej.“

W utępie 6: Urzędnicy II kategorji w IX st. sł. Janina Mlewiczówna, Antoni Jankowski, Helena Guturb, Adela Snieżko zostali mianowani sekretarzami w IX st. sł. — odnośnie Adeli Snieżko należy zmienić: Adela Snieżko urzędnik X st. sł. została mianowana sekretarzem i ustalona w sł. państw.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Zagubione paszporty i dokumenty.

Anin-Stepiuk Teodozy, zgubił zaświadczenie tożsamości wydane przez Urząd Gminy Szumsk w dniu 8.IV 1925 r. № 8978.

Bałacki Grzegorz zamieszkały w Jakimowcach gm. Borsukowieckiej zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Krzemienieckie z dn. 2 marca 1922 r. № 2871.

Bondar Nikonor, zgubił zaświadczenie graniczne, wydane przez Starostwo Rówieńskie w dniu 12 marca 1922 r. za № 8.

Ciołka Mateusz, zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Krzemienieckie w dn. 26 września 1922 r. za Nr. 3970.

Goldman Joś, zgubił dowód osobisty wydany rzekomo przez Starostwo Rówieńskie w 1922 r. za Nr. 526/20224.

Halkiewicz Jefrosinja, zgubiła zaświadczenie tożsamości wydane przez Urząd Gminy w Poczajowie w dniu 6 sierpnia 1925 r. Nr. 4575

Kandel Bencjon, zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Kowelskie w dn. 19 listopada 1923 r. za Nr. 340110.

Kramarowski Włodzimierz, zgubił kartę azylu wydaną przez Starostwo Kaliskie za Nr. 144, z dn. 27.VII 1923 r.

Mironiuk Grzegorz, zgubił dowód osobisty, wydany, przez Starostwo Dubieńskie dnia 24 kwietnia 1923 r., Ser. A Nr. 325773 L. rej. 968 wzór Nr. 1.

Michalczuk Bazyli, roczn. 1891 zgubił książeczkę wojskową wydaną, wydaną przez P.K.U. w Hrubieszowie 18.III.1923.

Ostaszewski Apolinary, zgubił poświadczenie Komisji poborowej we Włodzimierzu, wydane z dn. 25 lutego 1922 r. Licz. porz. listy pobor. 157.

Rajterowicz Jan, zgubił dowód osobisty, wydany przez Starostwo Krzemienieckie z dn. 31 maja 1922 r za Nr. 6256, oraz książeczkę wojskową, wydaną przez Powiatową Komendę Uzupełnień w Krzemieńcu w 1923 r.

Syrotiuk Tichon, roczn. 1898 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Kowel.

Terk Moszko zamieszkały w Kowlu, zgubił tymczasowy dowód osobisty wydany przez organa policji w Kowlu w dniu 13 stycznia 1919 r.

Waser Awrum-Gersz, zgubił akt nadania obywatelstwa nadany przez Wołyński Urząd Wojewódzki dn. 24 września 1924 r. za Nr. 12923-Adm, rejestr Nr. 1041.

Wychowaniec Semen, zgubił dowód osobisty, wydany przez Starostwo Krzemienieckie z dnia 3 listopada 1923 r. za Nr. 6115.

Dr. Państw. Łuck 3120 27.2.28.